

12 RÖPIRAT.

Budapest 1884. szeptember 15.

IV. évfolyam

XII. füzet.

Az antiszemita sajtó megrendszabályozásának tervéhez.

Rövid pár hét alatt újra megnyílnak a törvényhozás termének ajtai, hogy újra kezdődjék a komoly törvényhozási munka a haza javának előmozdítására? Nem! hanem hogy újra kezdetét vegye a parlamentáris szalmacséplés, a nemzetrontó politikai szélhámosság, a zsidó uralom Magyarországon való megszilárdításának gyalázatos”, munkája.

Hónapok óta krákognak a zsidó-kormányparti újságok: a „Nemzet”, a „Pester Lloyd” sat, az antisemitizmus ellen sürgetve annak „megfőkezését” sürgetve a sajtó megrendszabályozását s több más zsidó-reakzionárius „reformokat.” Az előcsahosok után aztán megszólaltak legújabbán az „orákulumok,” Tisza Lajos gróf Dicső-Szent-Mártonban (a mely „Márton” persze se „dicső” se „szent,”) és Tisza Kálmán Nagyváradon „drága” választóik körében.

Tisza Kálmán rövid időre (?) szóló felhatalmazást akar kérni a törvényhozástól az „antiszemita izgatások megfőkezésére.” Hát, ha ez a fenyegetődzés komoly, és nem akar pusztá taktikai fogás és macchiavellisztikus manőver lenni arra nézve, hogy a két zsidóbarát régi ellenzéket vagy az új ellenzéki antiszemita táborba hajtsa vagy pedig a kormány zsidó-reakzionárius javaslatainak támogatásával az ország közvéleménye előtt végleg kompromittálja, — mondjuk, ha Tisza Kálmán e fenyegetődzése *komoly*, úgy rendszabályaival kissé megkésett ő excellenciája. Mert ha az antiszemita sajtó számára lakatot fog is tehetni: — mert practice véve csak az antiszemita *sajtó* megrendszabályozásáról lehet szó, — a 15-20 antiszemita képviselő *annál többet és annál keményebben* fog *beszélni* majd a parlamentben. Csöbörből vederbe fog esni Tisza Kálmán a zsidókkal együtt.

Egyébiránt annak a „meghatározott rövid ideig tartó kivételes rendszabálynak” a törvényhozás retortáin való keresztülhajtásáig még sok víz fog lefolyni a Dunában, s ha csakugyan előáll velük Tisza a képviselőházban, úgy kemény diót kell fogaival feltörnne, a mibe esetleg beletörhetik a foga is. S ha Tisza Kálmán a zsidókkal együtt azt akarja, hogy a legutóbbi választásokból (Tisza Lajos gróf szavai szerint is) *megzimosodva* előjött antiszemitizmus áradata mindent elöntsön: úgy csak tessék továbbra is piszkálódni, csak tessék továbbra is a borsot törni az antiszemitikus érzületű nemzet orra alá, tessék csak továbbra is folyton fát rakni a tűzre. Száz meg száz zsidó és elzsidósodott lap öltögeti nyelvét az antiszemitákra: ez rendén való dolog; hanem annak az egy pár antiszemita közlőnyeknek a létezése borzadály a zsidók és tányérnyalóik előtt. Mert hát a mióta ez az egy pár antiszemita lap létezik, nem lehet fényes nappal megrabolni a publikumot, nem lehet úgy csöndben kivégezni az egyes existenciákat, nem lehet a kifosztogatottak, földönfutókká tettek jalkiáltásait hallatlanokká tenni!

Egyébiránt, ha Tiszáék azon terve, hogy az antiszemitikus sajtó elleni eljárás a közigazgatási hatóságok ügykörébe utaltassék, – sikerülni is fogna: ez a „12 röpirat”-ot legkevésbé se fogja alterálni. Mert hát a legrosszabb esetben nálunk is behozzák az osztrák u. n. *objectiv eljárást*, a mely mellett még Ausztriában (!) is azért bizony javában megjelennek antiszemita lapok, mint az „Oesterreichischer Volksfreund,” a „Die Judenfrage”, az „Unverfälschte deutsche Worte”, stb. A lap kinyomott első példányai felküldetnek a rendőrséghez; ez a túlságos kemény cikkeket kitörli, a melyek helyett a szerkesztőség aztán „szelídebbeket” szedet a lapba, s a lap egy-két nappal később azért szépen megjelenik. Ez az „objectiv eljárás” napi és hetilapoknak még nagyobb bajokat okoz; *havi* közlőnyél, a hol nem tesz különbséget, hogy a füzet pár nappal előbb vagy később jelenik-e meg, bizony nem csinál nagy bajt.

Egyébiránt arra az esetre, ha Tisza Kálmán policziája nagyon is mélyen bele találná ütni az orrát a „12 röpirat” cikkeibe, majd intézkedünk az iránt, hogy a tisztelt policzájának *semmiféle* köze se legyen füzeteinkhez. Ezt pedig egyszerűen az által érjük el, hogy a „12 röpirat”-ot Drezdában, Lipszében, Berlinben vagy más németországi városban (a hol meg nem mindenható úr a zsidó) nyomatjuk, s ugyanonnét

zárt borítékban, mint a nemzetközi szerződés által biztosított levéltitok szentségének örve alatt levő levelet, küldjük meg előfizetőinknek.

A „Gartenlaube” című lipcsei hetilap évekkal ezelőtt felséges királynénk ellen elkövetett durva sértegetései miatt az osztrák-magyar monarchia területéről kitiltatott. Mit tett erre az élelmes szerkesztőség? Zárt borítékokban akadálytalanul küldte meg továbbra is lapját a monarchiában lakó előfizetőinek. Ugyanígy tesz Simonyi Iván is az Ausztriából kitiltott „Westungarischer Grenzbote”-jével. Ugyanígy mi, mint *havi lap* annál könnyebben járhatunk el, – mi, a kik hozzá még nem is „felségsértést” hanem legfőlebb csak „zsidósértést” vagyunk bátrak elkövetni.

Azért tehát zsidók és zsidótányérnyalók: Lasciate ogni speranza! „A „12 röpirat”-tól irhátok azért nem fog megmenekülni.

Csak a hazai közönség részeltessen bennünket tetterős támogatásában: mi ezután is fennen fogjuk lobogtatni zászlónkat, mindaddig míg Magyarország a zsidó pestistől megszabadítva nem lesz.

Üres vádaskodások az antiszemitizmus ellen.

Tréfort miniszter úr, a minap pozsonyi választóihoz tartott beszédében körülbelül ezt mondta: „Az *antiszemitizmus* nem faj- vagy vallásgyűlöleten alapszik, hanem tulajdonkép forradalmi törekvés, szocializmus, vagy még inkább kommunizmus. Célja, hogy az országot izgatottságban tartsa, a társadalmi szervezet alapjait aláássa, fenyegeti a vagyont és birtokot. Az ily támadás azonban kezdődik a falusi pálinkás zsidónál a Herskónál vagy Iczignél, és végződik az Eszterházy herczegnél, vagy az esztergomi primásnál.”

A mi véleményünk ezzel épen ellenkező; mert mi az anti szemitizmus keletkezését a zsidófaj magatartásában találjuk, *megrögzött szokásaiban*, melyek természetévé váltak, vérebe mentek át. és ezért végnélküli gyűlölete más népfajok és nemzetek iránt; és; miután ezen rász szokásait *vallása ápolja*, s így gyűlöletet tanúsít minden idegen iránt, természetes, hogy részünkről, a keresztények részéről sem fejlődhetett ki irányukban valami aranyos szép szeretet.

A zsidó, mióta csak a történelem ismeri, vallásánál fogva elkülönítette magát a többi népfajoktól nemcsak, hanem azok

ártalmára s hátrányára volt mindig és mindenben; így nálunk is hazánkban, és pedig *századok előtt* azért nem, mert a zsidóság csekély számánál fogva nem hathatott sem a birtokos osztályra, sem a népre, s így a zsidó nem uralkodhatott fölötte, nem szipolyozhatta ki utolsó cseppig véréit és erejét. Ezen szomorú helyzet csak akkor állott be, mikor a zsidó *emanczipáltott*, vagyis jogot nyert, hogy a földnek o is urává lehessen.

Hogy az antiszemitzmus miért nem keletkezett rögtön az emanczipáció után, hanem csak később, onnan veszi magyarázatát, hogy a zsidónak előbb meg kellett tollasodnia, pénzhez és pedig nagy összegekhez jutnia, hogy mint úr és birtokos figurálhasson.

Voltak ugyan hazánkban is szomorú időszakok, midőn a zsidók és izmaeliták uraskodtak és zsarnokoskodtak a nemzeten, azt keményen, csaknem, vérvesztésig szipolyozták; de nem lévén emanczipálva, fekvőbirtokhoz nem juthattak és épen ezért az országra s annak lakóira végpusztulást nem is hozhattak.

Ellenkezőleg áll most a dolog; a zsidó szerezhethet fekvő birtokot magának és nagy mérvben szerez is; minél fogva birtokába jut a földterületnek, melyet őseink véren” és nem ex mammona iniquitatis – pénzen szereztek; s ura lévén egyszer a földnek, ő intézkedhetik vele, saját céljaira fel is használhatja gátolhatlanul, jogosultságára, törvényadta jogosultságára hivatkozván.

Hogy miként használja fel a zsidóság ezen jogát a földbirtokra nézve, azt szomorúan tapasztaljuk és méltán fájjaljuk, hallván és olvasván, miként „*pusztulunk*”. Egyre-másra vásárolja, sokszor potom áron, a zsidóság a kis és nagy birtokokat össze hazánkban és ez által a legdíszesebb palotákba költözik be, melyeket azért építettek oly kényelmessé s nagyszerűvé az elődök, hogy azokat a késő ivadéokra átszarmasztassák; és íme az emanczipáció mily gyönyörű *ivadékok* ültet a kastélyok és fényes palotákba, csakúgy repdes örömében a magyar ember szíve, lélekben látván előre, mikép és mikor fog beállni azon boldog idő, midőn rabszolgája lehetend és leszen – a zsidónak, ki hajdani jogait mint főúr és földbirtokos revindikálni fogja s korlátlan urává teszi magát a földnek, melyet birtokol és kényurává a népnek, melynek zsoldot és kenyeret ad, mert az ő birtokán él és lakik!

Nem is oly messze-távolban van ez időszak tőlünk, ha ezen törekvésnek erélyesen útját nem álljuk és nem *egyesülünk* arra, hogy tehetségünk, befolyásunk és teljes erőnk felhasználásával a zsidót a létező törvények korlátai közt ezen rohamos haladásában gátoljuk.

S mégis azt hirdetik, hogy az *antszemizmusnak* nincs létjoga, veszedelmes a hazára, a társadalomra. Ez olyan félszeg fél fogás és ferde beszéd, mint mikor egy miniszter szájából azt halljuk: „mit tehet egy 600,000 lelket számláló népfaj 14 millióval szemben?!” – Nagyon keveset, ha ez csak a törvény korlátai között működik és működhetik; de igen sokat, mindent, ha a törvény nem kötelezi s az alól magát kivonhatja. S kérjük: nem ilyen szabadalmazott helyzetben van-e hazánkban a zsidóság? nem párt foglaltatik-e a hatóságok minden fokozatán keresztül? holott nem nevezhető velünk, keresztényekkel szemben gyöngébb félnek, melyet a hatalmasabb ellen pártolni kell; sőt inkább mi vagyunk a gyöngébbek, a zsidóság pedig a hatalmas és másokat elnyomó túlhatalmas fél.

Ekép világos, a mindennapi tapasztalás igazolja, hogy hazánkban a zsidóság *mindent* tehet: uzsoráskodhatik, csalhat, lophat, sőt gyilkolhat is büntetlenül, vagy legalább igen enyhe büntetés mellett – ut figura docet. Azért igen téves nézetben lehet azon miniszter, ki kicsinylőleg szolt a hazánkban már létező túlsók zsidóról; egyébiránt, úgy hiszszük, nem tévedünk, ha azt mondjuk, hogy ama nyilatkozat nem a kicsinylést és nem is ártalmatlan ságát a zsidóságnak akarja igazolni, hanem *annak dédelgetését, titkos pártfoglalását!*.

Nem szükséges a zsidót dédelgetni s gyógyölgetni, hogy föntartassék és életképes legyen; megterem az magától is mint a „háti gomba” s poloska módjára elszaporodik; mindent, csak édes önmagát nem emészti föl; olyan ez, mint a tarczk, mely ha meggyökereszik, kiirthatlanná válik, ördögczérnaként (lycium) egyre tovább terjed és maga körül minden hasznos növényt kiöl, kikapusztít.

Elismert régi dolog, hogy a gyim-gyom szaporább, ha irtatik is, mint a bár gondosan ápolt növényvilág, és a hol az fejét felütheti, az utóbbit csakhamar elnyomja s kiveszti; azért valódi eszeveszettség volna a gyomot ápolni, a hasznos terményt pedig irtani, pusztítani. S nem így vagyunk-e hazánkban a zsidósággal? Nem elég a hatalomnak e már is veszedelmes szám, hanem a *bevándorló zsidónépséget* is el- és befogadja e földtérre, mely már is inog lábaink alatt, és félni lehet, hogy megindul velünk, azaz: h ogy mi indulunk ki abból vándorbottal kezünkben.

„Soká lesz az még!” – kiáltanak fel némely jóhiszemű optimisták; de mi azt mondjuk reá: Soha se legyen! E haza a mi szent vérörökünk; nem akarunk tőle megfosztatni; és a költő szerint: „itt élned s halnod kell!” Úgy van, Magyarország ne

legyen másé soha, míg csak magyar él; mint mondám: *ez a mi vérörökünk!*

Az antiszemiták, vagyis a zsidóellenes magyarok ezen szent törekvését nevezi aztán egy *magyar miniszter*: forradalmi törekvés, szocializmus, vagy méginkább kommunizmusnak! Lám mire nem fanyalodik a hatalom féltése! Úgy hiszem, nem nagy dicsőség lehet ilyen utón és ily kijelentések által megtartani a miniszteri bársonyszéket; távol van tőlünk a forradalomnak még eszméje is, – de hogy a mostani kormányügyek reformálását szívünk mélyéből óhajtjuk és kívánjuk, az szent igaz; de azt is hiszszük, hogy ez békés utón, a törvényhozás útján, melyet az antiszemitizmus fog egyengetni s a botlás göröngyeit róla eltávolítani, fog eszközölni, A *szocializmust* és *kommunizmust* már csak azért sem pártolhatjuk, mert mi a magyar miniszter úrral nem is óhajthatunk ily szoros viszonyba lépni – mások szerzett vagyonát nem áhítjuk, de még a magunkét sem akarjuk mással, bárki legyen is ez, *megosztani*. A becsületes munkásság mindig megszerzi magának a mindennapi *kenyeret*. Vajha ezt és ennek élvezetét ne vonnák meg tőle!

Mi antiszemiták nyugodtan akarunk e szentelt földön élni s ennek kebelén egykor háborítlanul nyugodni; nem vágyakozunk sem Eszterházy herczeg, sem az esztergomi primás javaira.

Tréfort miniszter oraculum-szavával állítja: „Az ily támadás azonban kezdődik a falusi pálinkás zsidónál, a Herskónál vagy Iczignél és végződik az Eszterházy herczegnél, vagy az esztergomi primásnál.”

„Qui multum dicit, nihil dicit”, mondja a latin közmondás, mely a miniszter úr oraculumára nagyon is alkalmazható; kérjük: mi köze az antiszemitizmusnak a bárók, grófok, berezegek, priniások vagyonához akkor, midőn á Herskó s Iczig pálinkás zsidókat akarja fêkezni a jóerkölcsök megrontásában? A miniszter urnák rémlátásai lehetnek, vagy pedig boszorkány-álmai, midőn a pálinkás zsidókat a magyar főurak mellé állítja, holott áthidalhatlan ür tátong közöttük.

Furcsa logika: egy sorban félteni a telhetetlen zsidót és a hatalmas főurakat, kik erővel és tehetséggel rendelkeznek, ha kell még az antiszemitizmussal is szemben; mire egyébiránt szükség legkevesebbé sincs, hiszen épen az antiszemitizmus harczol a *keresztény főurak* mellett és megvédeni törekszik őket a zsidók végtelen kapzsisága ellen, mely őket ősi véren és hazafiéremek által szerzett birtokaiktól megfosztani lázasan erőlködik.

Azért hiába akarja a miniszter úr a világgal elhíttetni,

hogy az antiszemitizmus birtok és vagyon után áhítozik és azt sajátjává tenni, elrabolni akarja; ellenkezőleg biztosíthatjuk a miniszter urat, hogy éppen mi antiszemiták vagyunk és leszünk a keresztény-birtoknak rendületlen és megvesztegethetlen örei, nehogy a szemita had azt ezernemű fufangjaival kezére kerítse, öröktulajdonává tegye; éppen mi antiszemiták vagyunk azon, hogy az esztergomi primások birtoka s más hasonlók kormánykezekbe ne jussanak, tudván és tapasztalván, mily könnyen kerülhetnek ezekből zsidókézre; igen, mi a törvényes tulajdonnak „rendületlen és megvesztegethetlen örei” vagyunk és maradunk mindenha, még azokkal is szemben, kik bársonyszékekben ülnek; mert igen jól emlékezünk még – „manet alta mente repostum,” – hogy a birtokfosztogatás éppen egyik miniszter szájából hangzott egyik alkalommal, ha jól emlékezünk, a középtanodák ügyének elintézésakor; tehát nem az antiszemitizmus, hanem a szemitizmus volt az, mely „kilátásba helyezte” a vagyonrablást.

Mit szól mindezekhez Tréfort miniszter úr?! Vagy talán azt hiszi: nagyon rövid mások emlékezőtehetsége s oly rövidlátók az emberek, hogy a múltakra vissza sem tekinthetnek?! Az ilyen védelem nagyon gyanús. Ne féltse a miniszter úr az antiszemitizmustól a primási vagy főúri vagyont; ez nem forog veszedelemben ez oldalról; e végett nyugodtan alhatnak, álmai szépek és csendesek lehetnek.

Egyébiránt, hogy mi e csendes álmokat, de egészen más indokokból, megzavarjuk, elhisszük és bevalljuk; ugyanis: réges-régen megelégtünk a miniszter úr hazaboldogító működését és nagyon is óhajtjuk, hogy a vallás és közoktatási ügyek vezetésére más alkalmasabb egyén szemeltessék ki nálánál, ki az oktatás és nevelés ügyét hordja szívében, és nem a választási korteskedésekre pazarolja, pocskolja el idejét, mintha más teendője nem is volna; ki nemcsak a papíron kimutatási számokkal, statisztikai összeállítások nyomán, melyek a valóságnak csak fehérhollóritkán felelnek meg, dolgozik és áltatja a világot, hanem magáiiek közvetlen ismeretet szerzend a tanügyek állásáról, és a fölmerülendő bajok és hátrányok orvoslását erélyesen eszközölni; ki nem fog ezrek és ezrek kidobásával a tanodák felállításában oly fajnak kedvezni, mely nem magyar és azzá nem is lesz soha, hanem bölcsen mérlegelni fogja a népet, a lakosokat, a magyarok indigenciáit, és az osztóiágazás mérlegével mérend, – különösen szem előtt tartván a magyar nemzetet, melynek ő s nem mások minisztere; ki nem fog törekedni arra, hogy minden áron megmaradhasson a miniszteri bársonyszékben és – ez által a mi-

niszteri díjakat húzhassa és sok más egyebet, hanem a ki öntudatosan és lelkiismeretesen megfelel magasztos hivatásának, készséggel fog helyet adni másnak, még kitűnőbbnek, ha tán működése nem találkozna a nemzet óhajával, kívánalmával. És így folytatni lehetne csaknem vég nélkül. . . .

Midőn a miniszter az antiszemitizmust kárhoztatja s felette a pereat-ot kimondja, nem ügyetlen taktikát követ; látszat szerint Eszterházy herceget és a herceg-prímást félti tőle, de valójában a miniszteri szék elvesztése fúrja oldalát; mert igen jól tudja, hogy ha az antiszemitizmus erőre kap, még a zsidóság is antiszemitává lesz. (?) Mert a zsidók mindenesetre azon oldalon lesznek, a melyen anyagi előnyöket várhatnak. Nem ugyan olyan érteményben, hogy a zsidóság önmagát semmisítendi meg, hanem simulni fog a hatalmasabb párthoz, hogy vele uralkodhassék, látszat szerint megtagadja önmagát, régi szokásait elhagyja, vallását megváltoztatja; szóval: mindent megtesz, hogy a beállt viszonyokat kizsákmányolhassa s pedig nem a haza, hanem saját előnyére, javára.

A hazai körülmények változával még maga a miniszter úr is antiszemitává lesz, hogy a bársonyszéket megtarthassa; és ezen állításunk nem tréfa, nem is élez, hanem komoly beszéd, logikai következtetés, – mert aki oly szívósan ragaszkodik a hatalomhoz, arról jogosan feltételezhetjük a miniszteri bársonyszék bírásáért az „Acheronta movebo-t” is.

A miniszter urnák ezen nekivadnlása az antiszemitizmussal szemben a mondottakból világosan kiderül, és azért nem is feketünk nagy súlyt arra; mert az oraculum-szó elvégre is magánérdekké sülyed alá, mely magasztos hazai czélok kivitelénél számba nem jöhet; pusztába kiáltó és azért igen gyöngye visszhangot adó, vagy végkép elhangzó szó biz ez és semmi egyéb; mely ha még úgy felfúvatik is, sohasem válik gedeoni hanggá, mely az antiszemiták bevehetlen várát romba dönti. Ellenben mi antiszemiták fogjuk képezni Gedeon rendületlen táborát és győzni fogunk Mádián erődéin, és Oreb és Zeb elpusztulandnak az igazság és alkotmányosság ereje által. Ez meggyőződésünk, melyet a közeljövő igazolni fog.

Az antiszemitizmus nem fog erőszakhoz nyúlni, ha még oly nagy és erős táborra fejlődik is; mindig a főálló törvények keretében fog működni; a higgadt józanság és becsületesség határait soha sem lépdi át. Elve nem a rablás, ölés, pusztítás; hanem épen ezek ellenkezője: a keresztény vagyoni és birtokfőntartása, a magyar nemzet és honpolgárok életének féltékeny

megőrzése, mint nagy Széchenyink monda: „,hogymég az apa-
gyilkosnak is meg kellene bocsátani – oly kevesen vagyunk!”
Nem pusztítás és rombolás, hanem újabb és újabb alkotások és
oly intézmények megteremtése, melyek a magyar hazának, embe-
rileg szólva, *örökéletet* biztosítanak.

A gyanúsításokat, bárkitől és bármily oldalról jöjjenek is,
visszautasítjuk, rágalomnak nyilvánítjuk és kijelentjük, hogy a
„szabadság, egyenlőség és testvériség” magasztos elvének hódolunk
és pedig részrehajlatlanul, a maga szűzi tisztaságában; de
más részről meg is kívánjuk, hogy kiki a honpolgárok közül
érdemesnek is tanúsítsa magát magatartásával és működésével
ama magasztos elvekből kifolyó hazai törvények szigorú megtar-
tása által; mert a ki a törvényeket kijátsza, azok kötelezettsége
alól magát kivonja, az az „egyenlőség” elvét megsérti, az *test-
vérünk* nem lehet, az méltó megvetésünkre, s hogy továbbra is
ártalmunkra ne lehessen, a közjónak akadályul ne lehessen –
megféleztetése múlhatlanul szükséges és elmaradhatlan.

Vajjon az antiszemitizmus ellensége-e a törvénynek, vagy a
szemitizmus, mely a törvényt nem tiszteli, a keresztény honpolgárt
pedig gyűlöli s megsemmisíteni törekszik?! Ítélje meg a hamisit-
hatlan közvélemény.

Garay Alajos.

יהי אור

Jehi or! – Legyen világosság!

XX

A Talmud elvei a gyakorlatban.

Bűnein kívül több más oly tulajdonsága van a zsidónak, mely öt
ős idők óta gyűlöletessé tette minden nemzet előtt. Kiszemelek egyné-
hány fontosabbat ezek közül és a zsidóknak szemébe mondom:

Halljátok tehát zsidók! – A ti gonoszságaitok és ostobaságaitok
között az a legrosszabb, hogy szóra nem hallgattok; azt véltétek, hogy ti
vagytok a legokosabb emberek, ti vagytok a Jehova kiválasztott népe,
tietek a világ, és mi keresztények mind tuskók, istentelenek vagyunk,
kikkel oly nemes nép, mint ti, szóba sem fog állni. Azt hiszitek – to-
vábbá – hogy még szeretetre méltó nép is vagytok; és elvakultság;ok
akkora, hogy egyetlen egy sincs közöttetek, akinek józan esze volna hi-
báitok, bűneitek, gabságaitok, fanatizmustok fölértésére és megmérésére.
Ezért tehát – minthogy megmondottam már, hogy mik vagytok mint
nemzeti és vallási testület, – megmondom most, hogy mik vagytok mint
emberek és milyenek a ti gyűlöletet gerjesztő személyes tulajdonaitok.
Ti tehát legelőször is képtelenül

a) *páráznák és kéjenczek vagytok.* Nem arra czélzok amit Talmudotok

(Jevamosz 61. 2. – 63. 1.) mond, mert egészen helyes isteni és emberi igazság szerint, t. i.

כל יהודי שאין לו אשה אינו אדם שנאמר (ברא" שית אי ב"ר) זכר ונקבה ברא אתם.	Kól jehúdi se-én lau isso én-nu ódem; se-né-amar (B'résiz i. 27.: „Zókor unkévo báro autom.”	Mind (azon) zsidó, akinek nincs felesége (asszonya) az nem ember; mert írva (mondva) van (Gen. 27): „Himmé (férfivá) és nővé teremtette őket.”
---	---	---

Hanem éppen nem ez az, ami megrovás alá esik. Tudjátok ti jól, hogy nektek a Talmud négy feleséget enged (K'tuvvosz), nektek ez mégsem volt soha elég.

Tudjátok ti azt jól magatok is, hogy nálatok ocsmány abb nép e tekintetben sem volt még a világon. Nőitek kicsapongása és kéjenezsége felől a legostobább dolgokat mesélik rabbinusaitok, mint pl. hogy mily kopogós papucsban, kikenedve jártak Jeruzsálem utczáin, sőt némelyek mellüket bizonyos eszközök közé szoríták; quod autem omnium maxime absurdum obscoenissimumque est, rabbinis referentibus, mulieres Judaicae intertextifis vittis, atque appensis torquibus, sua g - lia exornare solitae sint!! – Hogy zsidó nők népesíték be szomszéd fejedelmek háremeit; hogy saját fejedelmek százával és ezrével hordták össze a zsidó nőket ágyasokul, stb., ezek – ha a zsidó könyveknek hihetni – oly tények, melyeket a Judisz-ok (Judit), Eszterek, Oolibá-k, Delilák stb. túlságosan bizonyítanak. – Ti a régi korban áruba bocsátottátok nejeiteket – amint ez Ábrahámról is tudva van, – és azt tanítjátok ma is, hogy az *atyának joga van gyermekeit* eladni. A Talmud így tanítja (Szóta III. 8 misna):

האיש מוכר את בתו יאין האשה מוכרת את בתה:	Hóia maukér esz-bittau, v'én hó-isó maukeresz esz bitto.	A férfinak <i>szabad el- adnia leányát</i> (a mai zsi- dók hozzátesszik: <i>szolgá- latra</i>) azonban a nőnek leányát eladnia nem szabad.
--	--	---

b) *Ti szemtelenek vagytok*; és ezt nem én találtam ki rólatok, hanem az egész világ tudja, sőt magatok is be valljátok. Nyilvános helyeken ti tolakodtok előre; vasúton végig feküsztok az ülőhelyeken; lehúzzátok czipőiteket; ronda testeteket tapogatóztatok, motozzátok; szégyenről nektek fogalmatok sincs. Kedvem vitatkozni nem lévén, ide írom amit bölceitek mondanak (Rabbosz 157. 3):

אמר ר' יקים ג' הצופים הם הצופה בהיה כלב בעוף תרנגול ובאומות ישראל:	Ómar rav Jókim: s'losé hhaczófim; hem hhoczauf b'hojjo khalev, be-auf taru- gaul, uv-'ummosz jiszroél	Mondotta Jákim rabbi: Három (van) szemtelen; szemtelen (a kisebb) bar- mok között a kutya, a ma- darak között a kakas, a népek között pedig Izrael.
---	--	--

Csak hihetünk már most ebben, minthogy közöttünk és közöttetek ellenmondás nincs!

c) *Ti nemkülönben ocsmány és ronda emberek vagytok*. Csak azt az egyet sajnálom, hogy e kérdés bővebb megvilágítására éppen nem érek rá; mivel nagyon tekintélyes adathalmaz áll rendelkezésemre, meg a tapasztalásból is nagyon jól tudjuk, hogy ti a tisztaság, rend, csín és szép iránt semmi érzékkel nem bírtok! emeltetsz te a legelső divatcsarnokba; a legválogatóbb delnő öltöztethet, cziczomázhat föl; azért mégis mindig marad valami rajtad – eltekintve orrodtól és elálló füleidtől – ami azt mutatja, hogy zsidó vagy. Le nem írhattok ti egy levelet, hogy azon

„disznó” ne lenne; könyvet kehetekbe anélkül nem vehettek, hogy azon „fülek” ne támadnának. Utcázatok, házatok, szobátok a városnak mindenkor legrondább, helye és inkább ólhoz semmint lakáshoz hasonlít. Hogy szutykos, ronda nép vagytok egyébiránt, Bartenora – persze zsidósan – szintén elismeri így szólván: „Azon időben, midőn Izrael nem volt tisztátlan (megfertőzött) és a tisztaságot szem előtt tartotta: akkor a Jehova maga is megóvta a gyümölcsöt fanyar ízétől és rothadt szagától.” – Valaha tehát még a birs-alma, meg a maszlagos nadragulya is édes volt; csak azóta fanyar és mérges, amióta a zsidók rondák!

d) *De ti ostobák is vagytok.* – Hozzá lehettek már szokva, hogy én nem rágalmazlak benneteket, csak azt ismétlem, amit magatok is bevallótok. Hogy a ti fejetekből még egy okos eszme nem született, hogy ti semmit föl nem találtatok, sőt még mástól sem tanultatok, hanem csupán mások tudományával úztok zsbivásárt, fölösleges ismételnem és így csak a *Sekalim Jerusalmi* következő khald szavaira szorítkozom (En Jiszr. 179. 2.):

רב אבא בר מנוה בשם
רבי זעורה אם הוא קד-
מאין מלאכים אנן בני
איניש ואם הוא בני איניש
:אנן חמרין:

Raf Abba bar M’nuakh
besém rabbi Zeéra; Im
háju kadmójin ’lókhim,
ónan b’né énes: ve-im hóju
b’né énes: ónan hhamórin.

Abba rabbi M’miahh fla
Zeéra rabbi nevében (mon-
ja): Ha az ősök (a zsidók
elei) angyalok voltak, mi
emberek (fiai) vagyunk; ha
(ellenben) ők emberek (fiai)
mi szamarak (vagyunk).

Már pedig, hogy a ti őseitek csakugyan emberek, még pedig nagyon is gyarló emberek voltak, arról biztosítlak benneteket.

e) Ezekén fölül *ti бүдөсек is vagytok* – Csak nem fogjátok tagadni, hogy nektek egészen saját zsidó-betegségeitek vannak, milyen pl. a poklosság és rüh. Olvassátok bibliátokat, a Talmudot, Abarbanel értekezéseit a rühről, akkor majd elhallgattok. Valamelyik portugál király így szólott egykor egy főzsidóhoz: „A többi között az a rosz tulajdonságtok is van, hogy tömérdek hagymát zabálván, olyan бүдөсек vagytok, „mint a bakkecskék.” Ma már fejedelem ilyet mondani nem tartaná „politikai bölcseség”-nek. – Ammianus Marcellinus beszéli Marcus Aurelius császárról a következőt: „Ille enim cum Palaestinam transiret Aegyptum petens, foentium Judaeorum et üimultuantmm saepe taedio perciius dolenter dicitur exclamasse: O Marcomanni, o Quadi, o Sarmatae! tandem alios vobis nequiores inveni!” – Csaknem oly híresek vagytok ti бүдөссэг-теkről, mint egyéb rosz tulajdonaitokról, elannyira, hogy Rómában e minösэгтэг példabeszéddé lón, amint ma is vele jár nevetekkel az illető jelző. Martialis gyakran *) kinevetett benneteket; a többi között бүдөссэгтэгет hasonlításul használja mint nagyon ismeretes dolgot. Így szól:

Quod siccae redolet palus lacunae

Piscinae vêtus aura marinae

*) Martialis egyike a legszellemebb költőknek a világon Korunkban gyéren olvassák tárgyai és nyelvezete miatt; azonban szelleme ott is sziporkáz, higgadt férfiak ott is gyönyörködhetnek benne. A zsidókat többször veszi tollára, hanem mindig ocsmányul ama nép érdeme szerint; így pl. L. VII. 34:

Sed meus – ut de me taceam – Lecania servus
Judaeum nulla sub cute pondus habet.

Quod ieiunia Sabbatariorum

Malles quam quod oles olere Bassa. Lib. VII. Epigr. 4.

És így egyik római költő a másik után gúnyolta ki a zsidóságot; egyik ezért, a másik azért. Így Juvenalis kineveti őket mint álmofejtőket: Qualiacumque voles Judaei somnia vendunt. (Sat. VI. 547).

Sőt még Horatius sem tartotta méltósága alattinak egy ily népen nevetni, ekként irván:

.....hodie tricesima Sabbata vin'tu

Curtis Judaeis oppedere? –

Juvenalis egy más helyen (Sat. III. 13.) csúfolja őket ronda életmódjukért; mert Rómában a bezúduló zsidóság a sz. ligeteket lepte el ott tanyáztván mint oláhczigányok:

„Nunc sacri fontis nemus et delubra locantur

Judaeis, quorum cophinus foenumque supellex.”

Számos egyéb helyet idézhetnék még Apionból, Lysimachos, Herodotus, Justinus, Tullius, Seneca, Plinius, Suetonius, stb., classicus írókból annak bebizonyítására, hogy titeket a régi művelt világ épp úgy utált és megvetett, mint mi manapság. – A régi kegyes keresztények, a többi között Bonaventura is, a zsidók bűdösségének okául azt hitték, hogy *nincsenek megkeresztelve!* Ezért éneklí Fortunatus ker. latin költő a sz. Avitus által megkeresztelt 500 zsidó felett:

Abluitur Judaeus odor baptismate divo

Et nova progenies reddita surgit aquis. Carm. 1. v.

Nálatok különben annyira ismeretes volt bűdösségtek, hogy még házassági akadályul is szolgálhatott. A Talmud (K'tuvvosz VII f.) azt beszéli, hogy Cziddonban a bölcsek fölmentettek egy, a meghalt férj fivéréhez menni nem akaró özvegyet azon okból, hogy bár a férj is – varga levén, meg egyébként is – bűdös volt, a fivér bűdösséget azonban eltűrni nem bírta! –

A művelt olvasó közönség azon része, amely figyelemmel kísérte értekezéseim sorozatát, hiszem, talált nem egy oly új adatot a sok között, melyet semilyen más könyvben soha sem olvasott. A szövegek magyar átírása, ha nem is volt tanulságos minden esetben, legalább újdonsága által kelthetett a nyelv iránt érdeklődőkben figyelmet. Észre vehették a szakértők, hogy én nem követtem az *iskolai* hanem a *zsidó* olvasásmódot, mely sokban hasonlít a syr kiejtéshez. Akad itt-ott sajtóhiba a khalid és héber szövegekben, ez azonban a dolgon mit sem változtat. Elég az, ha a műveit olvasók lelkére felhordott érveim hatottak; és ebben kételkednem azért nem szabad, nehogy az igazságot hatástalannak, a művelt olvasót pedig iránta érzéketlennek tartani látszassam. Értekezéseim nem voltak egészen a „vulgus” számára írva; arról eléggé gondoskodtak a *12 Röpirat* egyéb népszerű cikkei és a hazai lapok némelyike.

Czélünk az, hogy fényt áraszunk a zsidó sötétség tömkelegébe, hogy יהי אור jehi ór! – legyen világosság; teljessé e világítást nem tehetjük, mindemellett a nemzet érteni és látni kezd, terjed a fény, derül az ég, s ha ismét eljön a választások ideje, hisszük hogy יהי אור vajhi ór! és lőn világosság!

Avellanus.

Ügyvédek ellen intézett zsidó-üzelmek az ügyvédi kamarák és bíróságok előtt.

1881. év őszén bizonyos Ganz Bernát, előttem ismeretlen, sárkeresztúri községben lakó zsidó, azért jelent meg ügyvédi irodámban, hogy az állítólag neje tulajdonát képező sárkeresztúri házat eladja, az egyeséget megkösse, és szerződést készítsen; – vevőül pedig jelentkezett ugyanoda való lakos Csolány Katalin férj. Kántor Istvánné. Nagyon természetes, hogy nekem mint ügyvédnek a tényállást tisztáznom kellett; – megtudandó volt a telekkönyvi állapot az eladni szándékolt házra nézve, – s különös figyelem volt kiterjesztendő a szerződés megkötésére és alakítására nézve; – ugyanis nem a birtoktulajdonos, hanem a birtoktulajdonosnak férje, a már nevezett Ganz Bernát zsidó volt jelen a szándékolt eladásnál és a szándékolt szerződés megkötésénél, mely szerződés írásba foglalása és a netalán megírandó szerződésnek Ganz Bernát általi aláírása lehetetlen, helyesebben: érvénynyel nem bíró lett volna csupán azért, mert a törvényparanesolta kötelemnél fogva közhitelt érdemlő okmányokkal (közjegyzői okirattal) igazolni nem tudta nejének Deutschländer Annának a ház-eladhatás jogára vonatkozó megbízását és meghatalmazását.

De ez hagyján! Mert hisz könnyen érthető módon és magától értetődő oknál fogva egyszerűen Deutschländer Anna a netán elkészíthető adásvevési szerződés aláírása vagy kézjeggyeli ellátása végett ügyvédi irodámban megjelent volna; – vagyis miután Ganz Bernáthoz azt a kérdést intéztem, hogy miért nem jött be neje az ügylet megkötése végett?! – s ez azt hozta fel okúí, hogy neje régóta nagy beteg és beteges most is, s képtelen Székesfehérvárra betegsége miatt eljönni, – én őt arról világosítottam fel, hogy neje helyett a megkötendő szerződést csak a már megmagyarázott alakban közjegyzői okiratban kiállított meghatalmazás mellett írhatja alá, – vagy pedig a szerződés elvitetvén, avagy általam a községházához elküldetvén, a ház tulajdonosának mint eladónak a szerződés alá leendő aláírása avagy kézjeggyeli ellátása végett, és hogy mindez két hiteles tanú előtt történjék a szerződésnek teljes felolvasása és megmagyarázása után az eladó és vevő ügyleti felek jelenlétében.

Ennyit a kötendő ügylet tény vázlatáról és alaki felvételéről.

Most pedig áttérek a tényleges telekkönyvi állapotnak az eredeti telekkönyvkönyvben leendő megvizsgálására: – a honnan mindjárt világosan kitűnt, hogy az állítólag Ganz Bernát neje Deutschländer Anna tulajdonát képező és eladni szándékolt ház egyáltalán és semmi tekintetben sem képezi Deutschländer Anna telekkönyvi tulajdonát; – kitűnt az is, hogy D. A. legrosszabb esetben csak telekkönyvön kívüli birtokosa lehetett az eladni szándékolt háznak, – úgy pedig, hogy D. A. már negyedik telekkönyvön kívüli birtokosa volt a jelzett háznak, – s így a netán megkötendő szerződés alapján sem lehetett volna vevőnek közvetlen a telekkönyvi hatóságnál a tulajdonjogot nevére eszközölni és bekebelezni, – hanem mint tetszik látni, előzőleg még legalább három birtokos nevére kellett volna a házat átíratni. – Igen, de az előző, telek-

könyvön kívüli birtokosok és telekkönyvi tulajdonos közt szabályszerű szerződések, általában pedig szerződések sem léteztek; – hozzáadom még azt, hogy az előbbi telekkönyvön kívüli birtokosok egyike, továbbá a telekkönyvi tulajdonos is már elhaltak, ezen elhaltaknak pedig kiskorú érdekeltjeik is, sőt távollevő, ismeretlen helyen tartózkodó örököseik is voltak; – mi természetesebb, mint hogy vevőre ezen tényvázlat szerint hagyatéki eljárás, az örökösödési törvény és törvényes szabályok útján az előállítandó és megszerzendő okmányok alapján lett volna átírható az eladni szándékolt ház.

De az én zsidóm egyáltalán sem többet sem kevesebbet nem akart, mint azt: „adtunk, vettünk, szerződést kössünk, és hogy a vevő fizessen;” – sőt annyira ment már a dolog, hogy Ganz Bernát 200 frtos váltót venni szándékozott Csolány Katalintól, s a vele egy községben lakó – és ügyvédi irodámban jelenlevő – Horváth Györgytől is; – megjegyzem, hogy ez utóbbi ismert jómódú, rendezett és vagyonosabb osztályú földműves. – A ház ára alig 280 frtot tett volna ki, – s így a 200 frtos váltóval az én zsidómnak Ganz Bernátnak nem volt más célja, mint forgatás által valamelyik zsidójánál, esetleg zsidók által kezelt pénzhitelintézetnél beváltani, hogy annakidején (rövid lejárát alatt) aztán beperelték volna a szegény, mindenféle butasággal megáldott és alig-alig felvilágosítható venni szándékozó Csolány Katalint és a kezesnek megfogott Horváth Györgyöt.

Nem csekély erőmbe került ezeknek felvilágosítása, hogy milyen a váltó?! hogy ha azért az aláíró semmi értéket se kapott is, a lejáratkor megfizetendő. Egész katedrai előadást kellett tartanom, valahányszor ezen együgyű nép még a váltóval szemben is bizalmát fejezte ki az „alázatos, jóakaratot” színlelő zsidó előtt. – végre kitűnt, hogy ezen szegény venni szándékozó és Horváth György, szerencsésükre – a gonosz Ganz Bernátnak pedig szerencsétlenségére (már t. i. zsidószellem és felfogás szerint) vetődtek ügyvédi irodámba. Hasztalan volt a zsidónak minden furfangja, velem négy szemközti beszédje. – továbbá előttem és a felek előtt következő átkozódásai, esküdözéséi:

„Tekintetes úr! Az isten engem verjen meg!” – „soha haza ne segéljen, – vagy ha haza megyek, minden gyermekem és nőm halva találjam”, – „a szemeim folyjanak ki” – „engem az utcán a guta üssön meg, – ha legkisebb csalási szándékom van!”

Természetes! hogy az én szegény keresztény ügyfeleim némelyike, ha ilyeneket hall, készpénznek veszi, – és sokszor inkább hisz az átok és szitkok mellett tett fogadalmaknak, ígéreteknek, – mint a tiszta szívből, emberi és igazságszeretetből származott tanácsoknak.

Igen, mert a keresztény nép (a ki ugyan még el nem romlott, és a kire még ezen gaz zsidó átkokkal, fogadalmakkal és becsületei hivatkozásokkal való alakmáz rá nem ragadt), ha már egyszer Isten nevére hivatkozik, vagy valamit becsületére fogad, azt teljesíteni kötelességének tartja már csak azért is, mert fél a közmegevetéstől, de fél elsősorban az Isten nevének hiába való felvételétől, – becsületének vesztétől, fél különösen attól, hogy már illetően fogadalmak meg nem tartása miatt az Isten már e világon őt vagy gyermekeit és tán késő unokáit is különös büntetéssel sújtja; de nem úgy a zsidó! mert a zsidó minél nagyobb fogadalmak, átkok, szitkok, Isten nevére való hivatkozások, becsületbeli

ténykedésekre való beszédei által szed rá nem-zsidót, – nálunk tehát keresztényt, – és minél nehezebb utak azok, melyekkel egy zsidó keresztényt rászedhet, megcsalhat, ellene tanúskodik, bebörtönöztet, elárul: annál nagyobb üdvözítő dolgot cselekedett a zsidók Istenének – a Jehovának! Erre a mi szerencsétlen szegény keresztény népünk nem gondol, de nem is akar gondolni, – hiszen ki hinné el mindezeket?! . . .

Nem elhinni kell ezeket, hanem a mi ennél több – még mindenki a tényekből (melyek pedig elegendő bizonyítékok) meggyőződhetett ezen szomorú, de való igazságról, – a kinek az életben csak zsidóval volt dolga bármily legkisebb dologban is. Ezen dologról máskor többet, – most pedig bocsánat, hogy egy kissé eltértem, annyival inkább sietek visszatérni a szorosán felvett tárgyhoz.

A zsidó és a műveltség oly kis fokán álló keresztény ügyfél, minden eredmény nélkül ügyvédi irodámból eltávoztak. Én igen nagyon túlbuzgón és még egyszer, és újra meg újra figyelmeztettem venni szándékozó ügyfelet az eshetőségekre, a szomorú következésekre, – a mi a zsidónak igen nehezen eshetett. Ezzel elmentek.

Mégis én túlbuzgóságom és igazságszeretetem folytán, valami benső ösztönszerű sugallat által is vezéreltetve, a venni szándékozó ügyfémek, kit soha nem láttam, kit első látáskor is csak földhöz ragadt szegénynek ismertem fel, kinek nincs egyebe a két dolgozó kezénél, és talán egész életében szerzett egy pár száz forintjánál, – mondom, ezen okonál fogva a következő levelet írtam túlvatosságból és a veszély elhárítása céljából venni szándékozó Csolány Katalinnak:

„Csolány Katalin férjezett Kántor Istvánné asszonynak. Sárkeresztúron. – Szfehérvár 1881. november 17-én. Figyelmeztetem, hogy vigyázzon a házmegvétellel és átírással, mert ha még baja nem volt, majd lesz egész életére, ha másképp tesz, mint a hogy tőlem hallotta bentlétekor; azt nem hiszem, hogy a terhek kifizetve volnának, míg törlési nyilatkozatot nem látok, – a zsidó elvitte ugyan az iratokat tőlem, de az mindegy, önök nem kötelesek máshova menni, nehogy megcsalattassanak. Tisztelettel Szendrey Gerzson s. k. h. ügyvéd.”

Ennyit egy levelező lapon! Az a szerencsétlen és szerencsés Csolány Katalin aztán nagy fittyre a fenti tartalmú levelező lapot kezébe szolgáltatva Ganz Bernát csaló zsidónak; – nem tesz semmit, mi köze bárkinek azon levél tartalmához, a mit én bárhova és bárkinek küldök?! Semmi köze!

A zsidó fut az ügyvédi kamarához, éles váddal lép fel, hogy egy jó (zsidó szempontból) üzletet, hogy egy már készen álló adásvételi üzletet mikép mer megrontani egy ügyvéd, akinek éppen az volna a feladata, (!) hogy pénzért, a panasz szerint 50 frtéért, megkészíteni a szerződést köteles lett volna (szintén zsidó szempontból!) – Elmesélte a gaz zsidó, hogy miután ezen adásvétel ön miattam nem sikerült, hány száz forint kára van máris, (jó hogy ezerek nem!) elmesélte a panaszba”, hogy ha ezen adásvétel sikerül, már Székesfehérváron korcsmáros, szatócs és hentes üzletét berendezhette volna! (kérem ez szóról szóra igaz, és felelős vagyok minden soraimért.) Elmesélte, hogy míg ellenben ezen ügylettől a venni szándékozó elijesztetett, – Ganz B. zsidó és neje a legnyomasztóbb helyzetbe sodortatott. (238/881. szfehérvári kamarai

ügyszám alatt). Elmesélte, hogy a szerződés már ki is lett állítva oly értelemben, hogy vevő a vételárt teljesen kifizette, illetve azt váltóval kívánta volna kifizetni Horváth György jómódú vagyonos polgár kezesége mellett; – de én ebbe, daczára hogy az ügyleti felek már bele is egyeztek, egyáltalán bele nem egyeztem, sőt „roszakaratúlag” (!) az ügyletet félbeszakítottam.

Igen! zsidó! mert szemmel látott csalást nem fogok elnézni, ha akármilyen jámbornak ismersz is! És nincs annyi zsidó kincs sem ezen, sem a más világon, hogy eszközöd legyenek, – ez épúgy velem született természet, – melyet apámtól öröklöttem. Elég az hozzá, hogy a fent vázolt panaszt, a fent szóról szóra idézett levélkével a kamarától megkaptam nyilatkozattétel végett; – melyre egyszerűen megadtam a nyilatkozatot, s kifejtettem, hogy az ügyvédnek sokkal szebb és dicsőbb feladata ingyen szolgáltatni az igazságot, és gyámolítani az együgyűeket, és felvilágosítani a vakokat, mint pénzért és bármennyi összegért az emberi méltóságot mélyen sértő gázságot elkövetni az együgyűeken azért, hogy mint a Bálám szamarai fényes délben is a gödörbe essenek; – elkövetni egy kis mulandó haszonért!! ámbár találkoznak, minden 100 közül 90-en, a kik szívesen paroláznak, mint Szfehérváron is egy Heller Mórral, a ki folyton okmányhamisítás, váltónak raffinírt módon való aláíratása, hamis, tanúzás miatt bünper alatt áll; – jelzem pedig, hogy ezen Heller Mór édes atyja azon nagy hírnévre szert tett Hellernek, – a ki erőszakos nemi közösülést követett el egy 8 éves kis lányon, a Budapest múzeumkörút és stáczió-utca sarkán levő papírkereskedésében; erre a Heller Mórra több gondom is levén, erre, mondom, egy alkalommal a jövőben visszatérek, ennek élménye igen érdekes világot mutat a zsidóság gázságaira; – én csak még azt csodálom, hogy a zsidók őt még itt Székesfehérváron meg nem bálványozták érdemben dús gáztetteiért; – s csodálom, hogy nyílt és szabadalmazott dolgaiért még rajta nem ütöttek, a kinek lakásán ezereknek vannak különféle ügyiratai különféle okok miatt. – Ezen zsidó az utcán még a posványban hentergő disznók mellett sem foglalhatna méltó helyet, s oly egyéneket tart irkafirkásznak> a kik véle együtt egyszersmind folyton és folyton a bíróságok székhelyein, a telekkönyvi helyeken, a búzapiaczokon és korcsmákban megforduló tudatlan ügyes bajos földműveseknek elfogdosására törekednek.

Erről máskor bővebbet és pedig adatokkal, melyek kezemben vannak

Hát mégis mi lett vége a zsidó által tett panasznak? Az, hogy az ügyvédi kamara által panaszló zsidó panaszával elutasított azért, mert a fenti levelezőlap tartalmánál fogva a létesíteni szándékolt jogügyletnél óvatosságra intettem a venni szándékozó felet. Hanem az ügyvédi kamara nagy bölcsen kérelmem daczára a teljesen alaptalan panasz miatt az ügyiratokat sem a fenyítő törvényszékhez át nem tette, sem nem bírságolta meg a zsidót, sem részemre az elpazarolt idő miatt, melyet jobb ügyhöz méltóan felhasználni tudtam volna – ügyvédi fáradalmi díjaimat meg nem állapította, indokolván azzal, hogy a fenti levelezési lapon panaszló ellen használt kitételekkel a panaszra „alkalmat adtam.”

Ugyan mondja meg azt nekem valaki? váljon ha egy szerencsétlen pórnpé mint a milyen Csolány Katalin, túlvátosságból figyelmeztetik és megmentetik tanácsadás folytán egy könnyen bekövetkező

és szemmel látott végveszélytől, – váljon egy és ugyanazon alapon hogyan cselekedtem én egyik embertársamnak hasznot és előnyt, másik embertársamnak kárt és hátrányt?!

Ilyenek a mi állapotaink az elzsidósodott Magyarországon még az ügyvédi kamaránál is!

Ugyan mi történhetett volna, ha – az elfogulatlan olvasó a fentiek folytán megítélheti, – ha mondom, én a gaz Ganz Bernát zsidó inye és kedve szerint jártam volna el a többször említett és létesíteni szándékolt adásvételi ügyletnél?! Semmi más, minthogy én a létesíteni szándékolt jogügyletnél a zsidóval együtt elköttem volna a legnagyobb csalást, – a minek bizonyosan nemcsak Csolány Katalin, hanem a 200 frtos váltóra kezesül ajánlkozó Horváth György is megitta volna a levét, és legalább életükre szóló emléket szereztek volna meg maguknak, – s ha az adásvétel létesített volna a zsidó céljai szerint, akkor majd nem lett volna beteg a zsidó neje Deutschländer Anna, s akkor majd tudta volna magát védeni D. A., hogy a szerződés érvénytelen, hogy ő nem bízott meg senkit a háznak eladásával, de nem kevésbé tudta volna Ganz Bernát is, hogyan kellett volna forgasztás útján egy harmadik, negyedik váltóbirtokossal a 200 frtot bevétetni, melyért ő ugyanannyi összeget bármely intézetben kapott volna.

Tehát én ugyanazon tényemmel, ugyanazon szavaimmal, ugyanazon óvó intézkedéseimmel a legnagyobb bünt és legnagyobb jót cselekedtem egyszersmind a kamara felfogása szerint (?!), – szóval az én panaszos zsidómnak akár volt alapos panasza, akár nem, sem fenyegető törvényszék elé nem állítható, sem birsággal nem büntethető, sem a nekem okozott fáradalmi díjakban nem marasztalható el; – de ha én mégis bűnösnek találtattam volna, akkor mindenesetre börtön és birságbüntetéssel és az ügyvédség gyakorlatának felfüggesztésével fenyíttethettem volna.

Ezen ügynek ily gyönyörűséges zsidószellemű állapotában lett lefolyása a legfőbb ítélőszék által is helybenhagyatott. Requiescat in pace!

U i. A törvényszékek, illetve általában a bíróságoknál levő zsidó-befolyásokról, zsidókegyenczekekről a jövőben!

Szendrey Gerzson,
köz- és váltó-ügyvéd.

Hány zsidó van a világon?

E kérdésre a „Jüdische Presse” című német-zsidó lap eként felel meg”. Az egész földön *hét és fél millió* zsidó él, és pedig:

<i>Oroszországban :</i>	3,500,000,	tehát esik	46	zsidó minden	1000	lakosra	
<i>Ausztriában :</i>	1,005,000,	”	46	”	”	”	”
<i>Galicziában :</i>	688,000,	”	115	”	”	”	”
<i>Alsó-Ausztria :</i>	100,000,	”	42	”	”	”	”
<i>Csehország :</i>	100,000,	”	18	”	”	”	”
<i>Bukovina :</i>	67,000,	”	117	”	”	”	”
<i>Magyarországon :</i>	638,000,	”	39	”	”	”	”
<i>Német birodalom :</i>	561,612,	”	12	”	”	”	”
és pedig :							
<i>Poroszországban :</i>	363,790,	”	13·3	”	”	”	”

<i>Bajorország :</i>	53,526,	tehát esik	10	zsidó minden 1000 lakosra
<i>Elszász Lotharingia :</i>	39,278,	" "	27	" " " "
<i>Baden :</i>	27,278,	" "	17	" " " "
<i>Hessen :</i>	26,746,	" "	28	" " " "
<i>Hamburg :</i>	16,024,	" "	35	" " " "
<i>Romániában :</i>	400,000,	" "	70	" " " "
<i>Törökország :</i>	200,000,	" "	24	" " " "
<i>Németalföld :</i>	81,691,	" "	20	" " " "
<i>Franciaország :</i>	60,000,	" "	1·3	" " " "
<i>Olaszország :</i>	46,700,	" "	1·7	" " " "
<i>N. Britannia és Irland :</i>	46,700,	" "	1·3	" " " "
<i>Bulgária :</i>	9,990,	" "	5	" " " "
<i>Szájcz :</i>	7,373,	" "	2	" " " "
<i>Dánia :</i>	3,946,	" "	2	" " " "
<i>Szerbia :</i>	3,492,	" "	2	" " " "
<i>Belgium :</i>	3,000,	" "	0·5	" " " "
<i>Svédország :</i>	2,993,	" "	0·6	" " " "
<i>Görögország :</i>	2,652,	" "	1·6	" " " "
<i>Luxemburg :</i>	777,	" "	3	" " " "
<i>Spanyolország :</i>	402,	" "	0·02	" " " "
<i>Norvégia :</i>	34,	" "	0·02	" " " "
<i>Északamerikai Egyesült</i>				
<i>Államok :</i>	250,000,	" "	5	" " " "
<i>Marokkó :</i>	62,800,	" "	10	" " " "
<i>Tunis :</i>	60,000,	" "	10	" " " "
<i>Algír :</i>	35 665,	" "	12	" " " "
<i>Egyiptom :</i>	8,000,	" "	1	" " " "
<i>Tripolis :</i>	5,000,	" "	5	" " " "
<i>Abyssinia :</i>	50,000,	" "	15	" " " "
<i>Ausztrália :</i>	9,558,	" "	3	" " " "

Ezenkívül még Arábiában, Perzsiában Dél-Afrikában stb. nagyszámú zsidóság lakik; de számukról, úgyszintre a Portugálban lakókról nincs biztos statisztikai adat.

Fel a munkára!

Nem hisszük, hogy az újonnan megválasztott antiszemita-párti képviselők között csak egy is lenne, a ki, mikor a mandátumot a választási elnök kezéből átvette, azt gondolta volna magában: „No most aztán három évig *nyugodtan* képviselődöm.” Mert, ha véletlenül ilyen velleitás támadt volna agyában, akkor ugyan ferdén ítélte meg a helyzetet. Mert hát az antiszemita-párti képviselőnek tudnia kell azt, hogy az ő pusztá *létezése* is crimen laesae a fölséges zsidóság előtt, a mely mindenhatósága képzeletében nem tűr semmi ellenmondást, nem tűr ellennézetet, habár ez az ellennézet csak a véka alá rejtett mécsesként pislogjon is. Tehát készüljenek el az antiszemita képviselők a foly-

tonos harczra, a melyet, bármi békeszeretők is, a zsidók és zsidóbérenczek reájuk *erőszakolni* fognak. A zsidóság és a keresztény nép között, a zsidópárt és a keresztény- m agyar párt között nincsen *trans-actió*: egyiknek vagy a másiknak *pusztulnia* kell. Tehát tegyék magukat az antiszemita képviselők „Marschbereitschaft”-ba, mert 10 nap múlva mobilizálva lesznek egy három éves hadjáratra – a „pogányok” ellen! – Ez az egyik.

A másik, a mit az új antiszemita párti képviselők szívére akarunk kötni, az, hogy legyenek annak szüntelenül világos öntudatával, hogy az ország, sőt Európa szemei rájuk vannak függesztve, s a nemzet tőlük várja a jelenlegi zsidó uralmi rendszer Augiás istállójának a kitisztogatását. A nemzet elvesztette bizalmát (a kor mánypártról nem is szólva,) úgy a zsidóbarát függetlenségi kör emberei iránt, a kik nem bánják ha a független Magyarország voltaképen független Zsidóország lesz is, mint az u. n. mérsékelt ellenzék iránt, a melynek férfiai csak a bársonyszékek után áhítoznak a *jelenlegi zsidós rendszer* fentartásával.

Ily körülmények között az ellenzéken az első hegedűt az ország közvéleménye előtt az *antiszemita párt* fogja játszani a jövő országgyűlésen. Hogy ezzel szemben mit fog csinálni a két régi ellenzéki párt? Tömör phalanxban támogatni fog-e bennünket most, a midőn Tisza Kálmán a *zsidók kedvéért* alkotmányos szabadságainkat konfiskálni akarja, vagy ugyanígy frontot fog-e csinálni nekünk? Se egyik se másik eset nem fog beállni. Hanem előreláthatólag az fog történni, hogy a magát a két régi ellenzék közé beékelt antiszemita *új* ellenzék bomlasztólag foghatni úgy a függetlenségi pártra mint a mérsékelt ellenzékre; ezeknek zsidóbarát elemei forcirozni fogják illető klubjukban a zsidóbarát politikát, s ezzel szétrobbanik mind a két párt, s az antiszemita párt előreláthatólag már a jövő országgyűlésen számra nézve is a legtekintélyesebb ellenzéki párttá fogja kinőni magát. Hogy ez a mostani koalícionális alapon fog-e megtörténni, az attól függ: dominálni fog-e az antiszemitikus érzület egyéb politikai tekintetek fölött avagy sem? De akár maradjanak az antiszemita képviselők a jelenlegi koalícionális alapon, akár a közjogi kérdések alapján idővel két pártcsoportot képezzenek: az, úgyre nézve mintegy; az antiszemitizmus ügye ígyis úgyis *azon az utón halad, hogy az ellenzéken rövid évek múlva más mint antiszemita képviselő vajmi kevés fog ülni.*

Ezen általános reflexiók után térjünk át most már pártunk közvetlen teendőire.

Önmagától értetődik, hogy most, a midőn az antiszemita

képviselők nem egy csekély *töredéket*, hanem egy számbaveendő *pártot* képeznek, pártunkat szervezni, fegyelmezni kell. Első teendőnk lesz tehát az „Országgyűlési antiszemita pártkör” újjászervezése. E részben nézetünk az, hogy tekintettel a párttagok kétféle politikai árnyalatára, két társelnök lenne választandó: egy közjogi alapon álló ellenzéki és *egy* függetlenségi antiszemita; s alig csalódunk ha azt hisszük, hogy e két férfiú báró *Andréanszky* Gábor és *Ónody* Géza tagtársaink lesznek. Ezen két elnöknek lesz feladata, a két régi ellenzék antiszemitikus érzületű tagjait pártunknak lassankint megnyerni, s mintegy erkölcsi biztosítékot nyújtani arra nézve, hogy az antiszemita pártkörbe való belépéssel senki se kénytelen feláldozni saját különbeni politikai meggyőződését.

Az antiszemita pártnak előre is le kell mondania arról a reményről, hogy a képviselőház alakulásánál, a ház tisztikara s bizottságai megalakításánál akár a kormánypárt akár a két régi ellenzék részéről valami nagy előzékenységgel fog találkozni. Ezek az antiszemita pártot úgy tekintik, mint tekinti például az apai örökségen osztozkodni kezdő három felnőtt örökös a nagy bosszúságukra. újonszületett negyedik kis testvért, a ki minden spekulációikat az örökrész mennyiségére nézve halomra dönti. De hát a *törvény* nem törődik a *kamaszok* bosszankodásával, az újszülött kis testvérnek is kidukál az osztályrész.

Tehát először is lesz *két* korjegyzőnk: *Vadnay* Andor és dr. *Rácz* Géza; sőt, ha véletlenül az öreg Boér Antal bácsi e hó végével gyengélkedni talál, minden zsidók és zsidóbarátok elszörnyűködésére, a tisztelt ház korelnöke is *antiszemita* képviselő lesz, t. i. dr. *Nendtvich* Károly.

A *választott* tisztikarba persze annál nehezebb lesz bejutnia antiszemita képviselőnek. De azért lesz gondja pártunknak arra, hogy *elnök-* és *egy jegyzőjelöltet* állítson fel. Igen könnyen meg eshetik aztán, hogy ezen jelöltek jóval több szavazatot fognak kapni mint a hány a körbe beiratkozott antiszemita képviselő lesz; mert hát a választás *titkos* lévén, a többi pártoknál ievő *titkos* antiszemiták minden aggodalmaskodás nélkül követhetik szívük sugallatát és szavazhatnak az antiszemita párt jelöltjére. El lehetünk e tekintetben meglepetésekre készülve, a mik ugyan nem reánk, hanem a *zsidókra* és fullajtárjaikra nézve lesznek meglepetések. Az elnök- és jegyzőválasztásnál lesz a pártok *legelső* mérkőzése; a mi azonban csak „Vorpostengefeclit” lesz. Az első döntő csata hamarosan következik ezután, s ez a *felirati vita*.

Jeruzsálemi András kora óta ez lesz a legelső eset, hogy

a zsidók által vérig zaklatott magyar nemzet hivatott képviselői a *koránához* fognak fordulni a nemzet szenvedéseinek orvoslásáért.

Valóban bámulatos dolog, hogy hetedfélszáz év múlva ismét abban a circuius vitiosusban van a magyar nemzet, a mint hetedfélszáz esztendővel ezelőtt volt: a szívós zsidótermészet szerencsésen kikoplalta ezt a hetedfélszázadot, hogy napjainkban, eddig soha nem látott hatalomra vergődve, ismét végpusztulással fenyegetse a magyar nemzetet. És jellemző dolog: hetedfélszáz évvel ezelőtt az *ország nagyjai* álltak élére a nemzeti mozgalomnak: ma pedig az ország „nagyjai”-nak jó felerésze együtt trafikál a zsidókkal, s nemcsak a kincstári javakat engedi elkötyavetyéltetni a zsidóknak, hanem saját jószágait is (sok főpapi jószágot is ide értve!) zsidóknak adja árendába, a mely árendából *aztán* rendesen *örök eladás* lesz; sőt hozzá még a zsidóházasság mellett is kardot rángat.

Sajnos, hogy e tekintetben statisztikai adatokkal nem rendelkezünk; (ilyesekkel persze az országos statisztikai hivatal nem tartja hivatásának foglalkozni!) de a részről lehet következtetni az egészre. Itt a példa. Vasmegeye egyike az ország azon megyéinek, a hol a zsidóságnak még „hátrább az agarakkal!” 360,000 lakosa között alig 8-10 ezer a zsidó. A rumi kerületben pláne majd mindenki őrt áll a szemitizmus továbbterjedése ellen. És mégis a 10 □ mértföldnyi se szerint 100,000 kat. hold terjedelmű rumi kerületben, a hol a 2800 választó között alig van *hetven* zsidó, – ma már legalább is *egg* □ mértföld, *tízezer* katasztrális holddal a *zsidók* kezében van, részint tulajdonul, részint haszonbérben. És kik azok, a kik a magyar földet ekkép zsidók kezére juttatják? Parányi kivétellel csupa *mágnások*, csupa *nagybirtokosok*.

Ha így van ez Rumban, méginkább így van ez más, elzsidósodottabb vidékein az országnak, s megyékben, a hol a virilistáknak már $\frac{1}{4}$ -e, $\frac{1}{3}$ -a, $\frac{1}{2}$ -e zsidó.

A főpapság és főnemesség – csekély kivétellel – mondjuk ki hímezés-hámozás nélkül az igazságot! – elhagyta a nemzeti ügyet a zsidókkal szemben, részben összetrifikálva a zsidókkal, részben hideg közönnyel nézve az ország és a magyar nemzet pusztulását.

Így történik meg aztán ma, Jeruzsálemi II-ik András kora óta · hetedfélszáz év után, hogy ma nem a főpapok, nem az ország főnemesei és főméltóságai állanak a korona elé, kérve a magyar királyt: ragadja ki a zsidóság karmaiból hű magyar nemzetét; hanem e feladatra ma a jó magyar nép egyszerű képviselőinek kell vállalkozniuk, a kiknek erejük nem viselt méltóságaikban,

nem dúsgazdagságukban, hanem egyes egyedül szilárd meggyőződésükben és nyíltan kimondott s a nemzet szívében ezerszeresen visszhangzó szavaikban rejlik.

És mi, a magyar nép képviselői meg fogjuk tenni kötelességünket!

Az antiszemita párti képviselők, a trónbeszédre válaszul felirati javaslatot fognak előterjeszteni a képviselőházban, a melyben Ő Felsége előtt fel fogják tární az ország súlyos állapotát, a melybe azt a zsidóság a vele összeszövetkezett rablólovagakkal együtt juttatta, s a magyar állammal együtt a magyar társadalmat is az örvény szélére vitte.

Felette kívánatos, hogy a két politikai árnyalathoz tartozó antiszemita párti képviselők *egy* felirati javaslatban állapodjanak meg, mert ez az okmánynak a súlyát csak növelni fogja. Hisz: politikai tekintetben Magyarország közgazdasági önállóságának és függetlenségének elvét úgyis mindnyájan osztjuk. De talán lesz mód arra is, hogy a felirati javaslatban kifejezésre lehessen juttatni a párttagok *egy részének* külön politikai álláspontját is, s így minden scrupulus nélkül aláírhatják azt úgy a közjogi alapon álló mint a függetlenségi antiszemiták.

Abban az ábrándban korántsem ringatjuk magunkat, hogy pártunk felirati javaslata megnyeri a képviselőházban a többséget; mert hisz most is csak az fog történni, a mi a korábbi országgyűlések felirati javaslataival történt, hogy t. i. az ellenzéki javaslatok kisebbségben maradnak s a kormánypárti javaslat lesz mint a ház többsége által megszavazott javaslat Ő Felségéhez felterjesztve. De hát mi, ha javaslatunk kisebbségben marad is: egyelőre elértük célunkat. Mert hát a felirati vitánál pártunk új szónokai is a tűzbe fognak menni, s méltán dicsekedhetünk vele, hogy pártunk tagjai majd mind jó szónokok. Ebben a tekintetben felvesszük a keztyűt bármelyik párttal. Az antiszemita párt álláspontja tehát alaposan ki lesz fejtve a felirati vita folyamán. A kellő hatás tehát így is meglesz úgy felfelé mint lefelé.

Ez a *felirati vita* lesz tehát a legelső érdemleges mérkőzése az új antiszemita pártnak a többi pártokkal, ez lesz az első döntő csata.

Fel tehát antiszemita képviselők a munkára!

A keresztény „választott nép.”

„Úgy-e kedves olvasó, ilyen állatokról még nem hallottál, és nem olvastál semmit, legalább ilyen titulussal, – pedig lásd, a jó Isten menageriájában, fájdalom, ilyenek is vannak, és ugyancsak öklelődnek, s mondhatom, hogy ők a mi legveszedelmesebb ellenségeink!

Jehova furfangos választott népe nagyon is jól ismervén fajában gyökeredző nemzeti sajtáságát: gyávaságát a nyílt harcban, hogy világszerte törekvéseiben előbb-utóbb célra érjen, úgy intézi dolgait, miszerint neki meg a keresztények közül legyen „választott népe”, a kik aztán ő helyette, akármelyik rongyszedő zsidó egy intésére a talmi szabadelvűség vöröshagymakoszorús nyúlborzszáslója alatt „vitám et sanguinem”-et ordítva vakon rohannak a dicstelen harcba Juda népe helyett, míg ez aztán védett posztójából nagyot nevet a markába.

A kutya nem tehet róla, hogy Isten kutyának teremtette, valamint a zsidó sem arról, hogy zsidónak született, ez egy mentsége van a zsidóságnak; hanem az a megfoghatatlan, hogy a keresztény vallásban felnőtt és nevelkedett emberek olyan kutyákká tudnak változni, kik aztán a nekik dobott zsidó koncert nemcsak megugatják, hanem meg is marják saját véreiket.

Pedig hát ki tehet arról, hogy ezeknek az éhes, – most már a zsidó parancsára még a holdvilágot is megugató kutyáknak akár az állam, akár a vármegye, vagy egyes községek, – ahol ők grasszálnak, – nem bír akkora fizetést adni, a mekkora kifutná nekik a rettentő nagy úrhatnám-ságot, a pénzfecsérlést, melylyel dologtalanságuk unalmát fűszerezhetnék!?

Sebaj! van pénzük a Mózsiknak!

Állam! vármegye! község! ha te nem adsz *többet*, majd adnak a Pincészek, de az illatos havannáknak a szivartáskából kifogyni nem szabad.

– Méltóságos, – – Nadshágos, – – Thekshintethes – – órák, én, a lenézett zsidó thodom, hogy az állam, esetleg a vármegye, – vagy éppen a khözség nem mólthányolja, nem nzethi meg fáradságokat, nagy thodományokat, s így nem kherülhethik el, hogy hébe-hóba khülcsonre ne szhoroljanak, ime, én, a mindenkin által megvetheti, öldhözött szegény zsidó, fhelajánlom szholgálatkhezségemet, itta thárczám, rendelkezzenek vele, én adok khülcson, a mennyi csak khell, és pedig *Tikomtat néllehi!* viszonzásul semmit sem khivánok mást, csak azt, hogy ögyeimben *igazságot khaphassak*.....

A zsidónak pedig, a goj ellenében, talmudja szerint *mindig* igazsága van, no hát *csak* ez kell neki, egyéb semmi más!

A takarójuk alatt meg nem férő némely Méltóságos, – – – Nagyságos, – – vagy Tekintetes urakat annyira meghatja a zsidó önkéntes ajánlata, de még jobban a tátongó tárczájok kamat nélkül való megtölthetése, hogy az igazság mérlegét sans géne mindig a zsidó javára billentik, eleinte egy párszor hálából, később aztán már *muszájból*, mert a zsidó most már nem kér, hanem követel.

A kamat nélkül való zsidókhülcsonökön kívül aztán még elcsúszik a ház körül egyéb „természetbeni szolgálmány is a zsidó boltjából, mérszárszékéből és a zsidó pinczéből, s mivel ezek a tárgyak már nem „khülcson” járnak, mert rólok nem szól sem adóslevél, sem váltó, ezen „befektetésekért” járó költségeket már az érdekelt zsidókompanyia *közösen*

viseli. Tudomása van róla, és része van benne a legutolsó rongyszedő zsidónak is, és ha a kompánia valamelyik tagja bajba kerül, vagy pert támaszt a gojjal szemben, *értésére adja* az ítéletet, végzést, vagy határozatot hozandó Méltóságos, – Nagyságos, – vagy Tekintetes urnák, hogy *ő is tudám a juskulumokról*, mondván, esetleg a rongyszedő zsidó: én földhöz raghadt szhegény vagyok, én nem hálálhatom meg a Nadságos ör khegyét, hanem majd meghálálja helyetthem a, gewalthiger Phinkelesz! (t. i. az, ki a kamat nélküli kölcsönöket adja, és a cukrot, kávé stb. liferálja a „Nadságos ör” konyhájába ingyen, ajándékba.)

A „Nagyságos” úr a rongy szedő zsidó szemhunyorításaira szemet mereszt, s a kelepczében vergődve mindenféle körülmények közt *a zsidónak ad igazat*, mert kénytelen vele.

A keresztény peres fél csak ámul, és bámul. Lehorgasztott fővel hagyja oda az igazságszolgáltatás termét, legnagyobb igazságában is ő a vesztes fél, s az utcán, a boltjaik ajtajából röhögő, harákoló és köpködő zsidók gúnykaczaja közt ballagva haza, azon töri fejét, hogy az Isten által mégis különösen kegyelt népnek kell lenni a zsidóságnak, hisz ellene már igazságot sem lehet nyerni.

Minden egy ilyen részrehajló Ítélet, végzés, vagy határozat hozatala, kihirdetése vagy foganatosítása azonban olyan *sóhajókat* támaszt, melyek előbb-utóbb *orkánná nőnek, és rombolnak*.

*

— Egy nadrágnak való posztóra volna szükségem „Piseri” szomszéd, de most pénzem nincs, ha megemberel, megfizetem rövid időn.

— Nü! már hogy nem emberülném meg magát Jánus gazda! Csak thessék, válaszson a legfhinomabbói, mogának is, fiának is.

— Köszönöm, csak magamnak kell. Ez jó lesz, mi az ára?

— Mogának olcshóbban adom, mint jnásnak. Csak üt fhorint.

— Öt forint? egy kicsit drága, de Isten neki, azért megveszem.

— Hanem thodja mit Jánus gazda, én szhegény ember vagyok, sok a gyerekem, nagy az adó, s élni is khell, azt nem khivánhatja, hogy khamat nélkülül várjak mogának, írjunk egy khártobiánkát az üt fhorintról, és fhizet nekhem khomat fhejében minden hétre egy fhorint után két hathosol.

— No, arra is ráállok, mert nagy szükségem van a nadrágnakvalóra, majd csak kifizetem.

— Ha a therminusra khi nem thodná fizetni, majd írunk egy másik khártobiánkát.

Mikor aztán a János gazdának pénze volt, és megvitte a nadrágnakvaló árát kamatostól együtt, akkor Piserinek soha se kellett a pénz, rá tukmálta Jánosra, hogy csak használja, mikor meg Jánosnak pénze nem volt, Piserinek mindig akkor kellett volna a pénz, ilyenkor aztán mindig új adóslevél készült, majd minden hónapban, a kamatok tőkésítésével, melyek aztán felnöttek hetenként egy forint után 50 krig is.

Elég az hozzá, hogy három esztendő leforgása után *hatszáz* egynehány forintos adóslevelet írt alá János gazda, rövid terminusra, most már törvényes percentre. A terminus szüret előtt tellett le néhány héttel. Hiába könyörgött János, hogy várjon Piseri szüret utánig, a termés árából majd törleszteni fog. Piseri nem várt, perelt, perét megnyerte, s le-

foglaltatta Jánosnak nemcsak évi termését, hanem összes jószágain kívül házát és szőlőjét is.

Első árverésen, szokás szerint, nem jelentkezett vevő, a második árverésen aztán eladatott Jánosnak összes vagyona, becsáron alul is olyan árért, mely a busás perköltségekkel is megnőtt tartozásának felét sem törlesztette. Egy nadrágszövet miatt földönfutóvá tetetett családostul együtt, egebe sem maradt, mint adóssága, kezében a koldusbottal.

A zsidó, ha nem is nyerhetett teljes kielégítést, azért három év leforgása alatt nagy rebachot húzott öt forintot semmiesetre sem erő portékája után, a keresztényt pedig zsidófurfanggal spékelt, – eredetben csak öt forintos követelésével rövid idő alatt tönkre tetté, s még ráadásul most már peres aktákkal igazolt követelésével üldözheti a sirig.

Így a zsidó egy csapással két legyet ütött: gojtól rebacholt, és gojt pusztított. Mindkét tényével vallásos meggyőződése szerint Jehovájának kedves dolgot cselekedett, és ezen borzasztó cselekményét végezni keresztény államban, ennek törvénykönyvével kezében *keresztény bíró segítette*, a ki nem tartotta méltónak a dolog lényegébe hatolni, megelégedett a külső formákkal.

A zsidóság „választott népe” kegyetlenül dolgozik!

* *

Egy földhöztapadt szegény özvegy napszámosnő, három gyermek anyja, ki télen át, külső munka hiányában koldulással tartja fenn családját, a szomszéd községek egyikében elhunyt édesanyja hagyatékából 300 forintot örököl készpénzben. Megtudja ezt a másik „Piseri”, felkeresi, s rábeszéli, hogy minek tartogatná magánál azt a sok pénzt, adja ő neki kamatra, egy fél óra múlva otthon lesz, csak vigye oda ő hozzá a boltba, akkorra majd elkészíti róla az írást is, majd ő hí tanút is, aki előtt megtörténik az egész. A szegény nő megőrül a kamatnak, elviszi pénzét a zsidóhoz, leolvassa neki egy keresztény tanú jelenlétében, a zsidó átveszi a 300 forintot, és aláírja az „írást”, a keresztény tanúval együtt. A nyomorult napszámosnő nem tudván írást olvasni, megmutatja azt egyik írástudó szomszédjának, ez elolvassa, és az állt benne, hogy a szegény asszony *lefizette összes tartozását* kamatostól együtt a zsidónak. A keresztény tanú által is megerősített „írás” tehát *nem adóslevél, hanem nyugta volt*, s ilyennek tekintette azt az illetékes bíróság is.

A zsidó olyan nyomorult családanyától rabolt el 300 forintot, ki munkahiányában koldulás útján tud csak kenyeret adni kis porontyainak.

A ki néhány fillért, – leggyakrabban az éhség által készltve, – erőszakkal vesz el tulajdonosától, azt bebörtönözik, sőt statáriális utón fel is akasztják, ha keresztény; ha pedig a zsidó 300 forintot rabol el egy koldustól furfanggal, azt »élelmességének, »életrevalóságának nevezik, és futni hagyják.

S mindez törvényesen, – a törvények védelme alatt történik!

Ugyan kérem, jogállamban élünk Magyarországon, – az „egyenlőség” hazájában!?

* *

*

Megtörtént dolgokat mondtam el, és még mennyit tudnék ezekhez hasonlókat elmondani, de nem ezt czélozom, hanem azt, hogy harsány kiáltásom vajha illetékes fülek eltompult dobhartáját hozná rezgésbe,

mert ez nem jól van így, s ha tovább is így lesz, rövid időn borzasztók lesznek a következmények.

Az ország különböző részeiben a nemrég majd itt, majd amott felmerült zsidóellenes tüntetések, a lábaink alatt izzó vulkánikus erő kisike szikráinak egyes halvány fellobbanását voltak csak.

A zsidóság keresztény „választott népe,” a zsidópajtások óriási mértékben segítik gyűjteni és felhalmozni a gyűanyagot.

A kik tehetitek, változtassatok a dolgon, mert nem segít majd sem akasztófa, sem szurony, s „kaputos lázítókat” ismét hiába fogtok majd keresni, nem találtok, mert nem ott kerestek, a hol vannak.

Am lássák majd ők is a következményeket, azokkal együtt, kik még most tán segíthetnének a bajon.

A felelősség Isten és emberek előtt ezekre hárul! Dr. Balaton.

A zsidók otthon, t. i. Jeruzsálemben.

A Jeruzsálemben levő zsidó városrészeiről a „Köln. Zeitung” tudósítója a következő képet rajzolja: „Jeruzsálem 40,000 lakosa közt állítólag közel 20,000 zsidó van. Ezek mind egy és ugyanazon alakok; a férfiak kopott hálóköntösben a soha nem hiányzó nemezkalappal vagy bundasapkával, a melyek alól előlről két hosszú, vörhenyes-fekete színű hajcsomó lóg ki, a nők fehér fejkendővel és fél európai ruhában, a fiatal nők itt-ott csinosak, a többiek mind elharvadtak, előregeдетtek, elszegényedettek, hideglelősek és görvélyesek. A mi egy évben elhal, az pótolva lesz, ha nem is gyerekek által, de vándorokkal, a kik oda vonulnak, hogy ott maradjanak, ott haljanak meg, vagy hogy a többiekkel itt koldulásból éljenek. Vannak „gyűjtőkönyveik,” aláírási izeik, a melyek az egész világon körüljárnak, és a hitfelek-jótekonyságát igénybe veszik. Egyes gazdag emberek sokat adnak, mások aláírnak de nem fizetnek. Az az existenzia, melyet az alamizsna-elfogadók a felhajsolt pénz segítségével visznek, azok után amit az ember lát és hall, nyomorúságos egy existenzia. Láttam asszonyokat rothadt burgonya fölött alkudozni; minden darabot fölkarcoltak s megvizsgálták, hogy ugyan mennyit lehetne belőle még tán megenni; aztán Ígétek rá árt s koczódtak az értékes eledel fölött. Szomorú egy látvány volt ez; de állítólag még gonoszabb dolgok is vannak napirenden; a vizet például (egy tömlőnek az ára késő nyáron és őszszel egy egész két piaszter,) a drága időszakban először főzésre használják, aztán mosakodásra, aztán *ivásra*. A zsidókórházak beteglisztái, miazmatikus lázokon kívül aránytalan százalékát mutatják föl az 50 és 60 évek között levő személyeknek; ezek többnyire olyan öreg emberek, a kik pusztá élelemhiányból jöttek le annyira, hogy a kórháznak meg kell nyitnia előttük kapuit. Ez az árnyoldala a „Jeruzsálemben való meghalás”-nak. Még legjobban állanak a spanyol zsidók, a kiknél úgy látszik, egy kis magukkal hozott vagyon segít; némelyeknek nagyobb boltjuk van; a többieknek azonban egyforma nyomorúságosan megy a dolguk. A bazárban ott ülnek hihetetlen üzleti tőkével; itt egyik előtt egy tőknek a fertálya van mint egész áruaktár, egy másik előtt hat darab égetett mész, egy harmadik előtt négy kis darab sajt és két vöröshagyma vagy két font rözsefa. Az a búcsújáró orosz paraszt ott és

felesége a nagy csizmákban bizonyára szegény emberek, de nekik van legalább meleg köpönyegük, a melyet még nem ki is kefélnek; kenyeret esznek, s a benlakók mellett úgy néznek ki, kint jólétben élő arisztokraták.

Igy a „Kölnische Zeitung” tudósítója; a melyek után a berlini „Neue Deutsche Volkszeitung” méltán kérdezi: „Miért nem áll Rothschild az aranykirály 7.500 000 főnyi arany-fiai élére, s miért nem vonul az ígéret földére az eddig összeharácsolt kincseknek magukkal vitele mellett, s miért nem állít fel egy új Zsidóországot? Mi erősen meg vagyunk győződve, hogy valamennyi nagy hatalom szívesen kezére járna abban, hogy a szultánnal egyezsége léphessen.”

A zsidók Csehországban.

A legutolsó népszámlálás eredménye szerint az osztrák tartományokban levő 1,005.563 zsidóból 93,622 a cseh királyságra esett, s e szerint ez a koronataromány, a zsidók számát illetőleg a harmadik helyet foglalja el az osztrák tartományok között. Mindamelllett a zsidók létszáma Csehországban aránylag csekélynek mondható, mert míg például a zsidók Bukovinában majdnem 12, Galiciában 11.5, Bécsben több mint 10, Morvaországban valamivel több mint 2 százalékát teszik az. összlakosságnak: Csehországban csak 1.68 %-ka az összlakosságnak esik a héberekre.

Ha ennek daczára a zsidóságnak Csehországban való elharapódzásáról kell beszélnünk, az onnét magyarázható, hogy különösen a németek Csehországban – és pedig egyrésztől mivel a zsidóság elharapódzásával járó gazdasági hátrányokat nem ismerik annyira, mint másutt (például Bécsben 10% zsidóval) az emberek ismerik azokat; más résztől pedig, mivel a csehországi németek azt hiszik, hogy szükségük van a zsidókra a csehek elleni küzdelmükben, – a zsidókat minden lehető úton-módon czirógtatják vagy rosszul értelmezett felvilágosodtárságból pártjukat fogják s terjeszkedésüket elősegítik; továbbá onnét magyarázható, hogy a zsidók a falvokról, különösen ott, ahol a cseh lakosság túlnyomósággal van, mindinkább visszavonulnak s a városokba, különösen pedig az észak-csehországi iparos kerületekbe húzódnak.

Az újabb időkig az északi Csehországban, különösen pedig az ugynevezet német-cseh alföldön, kevés zsidó volt. Azok, a kik egyes helyeken „méregbódéikkal” vagyis pálinka-pancsoldáikkal ott meglepedtek s ma gazdag emberek, nagy bölcsen sehoh se léptek előtérbe, mert jól tudták, hogy nem jól járnának az előretolakodással. A jobb társaság köreiből az ilyen emberpusztító-intézetek birtokosai nem léphettek be, az emberek őket sohse hívták családi nevükön, hanem röviden a „pálinkás zsidó” volt a nevük. Mindazonáltal a zsidók száma folyton növekedett, mert hát „humánus módon” mindenütt megengedték a méregbódék felállítását, s így most már annyira jutott a dolog, hogy a további elnyomorodás előfutárjakép egyelőre legalább a pálinka-pestis otthonossá lön.

De, mint mondók, ez csak előkészület arra, a mit még várhatunk. Mert ott, a hol a zsidóság egyszer megvetette a lábát, rendszerint gyorsan szokott terjeszkedni is, s a hol egyszer a pálinkás zsidó ül, ott a

többi népkiszivattyúzó se váratnak sokáig magukra. így tehát a szorgalmas iparos észak-német alföld is nemsokára egészen horogra kerül, a mai zsidóbarátok csak későn fogják felismerni azt, hogy hová jutnak állítólagos „humanitásukkal” és „szabadságszeretetükkel.”

Warnsdorfban, a német-cseh Manchesterben és Rumburgban már a kezdet megvan. Ott, a hol ezelőtt harmincz évvel még egyetlen egy zsidó sem volt, ma már vannak zsidó „gyárosok”, zsidó kereskedők sat. (zsidó kőművesekről, ácsokról, kovácsokról ott persze semmitse lehet hallani!); a Warnsdorf és környékén készített gyapotárúknak eladási üzlete máris legnagyobbrészt zsidókezekben van, s gyakori esetekben a zsidó egyúttal gyapotszállító és hitelnyújtó is, úgy hogy a gyáros egészen a kezei között van. És különös, aztán még olyan emberek is vannak, a kik azt mondják: „Csali hadd jöjjenek a zsidók, azok hozzák a pénzt”, – mintha bizony a zsidó valaha valahol azért telepednék le, hogy pénzén túladjon. Hja, hanem a butaság nem hal ki. . . .

Még sokkal kedvezőtlenebbül állanak a viszonyok nyugaton. A saaz-i kerület, a hol Izrael különösen a komlókereskedést uralja, már 4.4% zsidót mutat fel, Teplitz és Karlsbad kerületek 2.3%-ot, Komotau majdnem 2%-ot, Brüx 1.7 %-ot, s Aussig is már aggasztó mérvben el van zsidósodva. Ennek megfelelőleg természetesen az ottani nemzsidó lakosság gazdasági függetlensége is hanyatlik, s a mi még rosszabb, a német becsületesség is. Mert a német látva azt, hogy a zsidó mindig gyorsabban halad előbbre mint ő, azt hiszi, hogy ennek az ő saját, nagyon is nagy becsületessége az oka, valamint oka a zsidó „üzleti szellem”, s azért aztán rajta van, hogy ez utóbbit ő is elsajátítsa, vagy, ha lehetséges, még a zsidón is túltegyen.

Persze e mellett lelkiismerete mind tágabbá lesz, a német becsületesség veszendőbe megy, de a várt siker azért végül mégsem áll be, mert hát a zsidó „üzleti szellemet” úgy kell örökölni. Ily módon a gazdasági nanyatlás az erkölcsivel karöltve jár, a minek aztán a nemzeti hanyatlás is múlhatlan következménye. „Unverfälschte deutsche Worte.”

A zsidók Romániában.

A mint még emlékezhethünk reá, az orosz-török háború befejezése után a romániai kormány részéről a hatalmak elé egy az újonnan felállítandó román királyság részére szolgáló alkotmányterv terjesztett, a mely azt a határozmányt tartalmazta, hogy a zsidók Romániában földbirtokot nem szerezhetnek. A berlini kongresszus úgy találta, hogy ez a „határozmány a mai állam- és népjog elveivel ellenkezésben áll, mivel a hitvallás nem lehet ok az állampolgári jogok élvezetéből való kizárásra, sőt Románia függetlenségének elismerése is az említett határozmány mellőzésétől tétetett függővé. A romániai államférfiak zavara nagy volt, mert egy részről nem akartak Románia függetlenségéről lemondani, más részről pedig látták, hogy a zsidóknak földbirtokot szerezni engedni egy teljes felfordulást idézne elő, mivel a legtöbb jószág mélyen el volt a zsidóknak adósodva, s ennek folytán a román földbirtokosoknak a zsidók által való általános kisajátítása” volt kilátásban. Szerencsére végül akadt egy segítő eszköz, a mely abban állott, hogy nem a „zsidókat”, hanem a „külföldieket

zárták ki a földbirtokból. A forma tekintetében ezzel ama határozmánynak el lön az antiszemitikus éle véve, lényegében azonban ugyanaz maradt, inert a zsidók tényleg külföldiek voltak s a kormány hatalmában állott, tőlük a román államkötelékbe való felvételt megtagadni.

Erre a visszaemlékezésre az okot egy czikk adta, a mely nemrég a „Kölnische Zeitung”-ban jelent meg. E lap nem „antiszemita lap”, de li zsidó befolyástól elég független arra, hogy a zsidók fölött is bátran nyilatkozhassék, s ezenkívül azon előnye is megvan, hogy külföldi viszonyok felől kitűnően van értesülve. F. é. augusztus 1-én tehát a „Kölnische Zeitung” egy tudósítást hozott Romániából, a mely bőven kiterjeszkedett a fiatal királyságban levő zsidókérdésre is, s a mely tudósítást mindazoknak szívékre kellene vennők, a kik csupa emberbarátságból minden zsidót mint testvért ölelnének át. A romániai viszonyok ugyan nem hasonlíthatók össze a mieinkkel, mert hasonló állapotok még csak Galicziában és Bukovinában fordulnak elő, tehát azon két osztrák tartományban, a melyek nem tartoznak „Német-Ausztriához”; mindazonáltal a tudósítás reánk nézve is tanulságos, s ez okból úgy hisszük olvasóinknak szolgálatot teszünk akkor, a mikor velük a „Kölnische Zeitung”-cikkének legfontosabb részét az alábbiakban közöljük.

Több ízben megtörtént velem – írja egyebek között a nevezett lap tudósítója, – hogy az ország első és magas műveltségű férfiainak társaságában ilyféle nyilatkozatokat hallottam, mint: „Bámuljuk a német birodalmat, a német népet és Bismarck herceget évek óta; mióta azonban szabad remélnünk, hogy Németország jó példával előljárni fog a zsidók kiirtásában vagy Európából való kiűzésében, lelkesülten szeretjük őt. Mi csak Németország lépéseire várunk.” Nem igaz az az állítás, hogy itt az embereknek a berlini antiszemita mozgalom zavarta volna meg a fejét, sőt inkább itt mindenki évek óta foglalkozik azzal a kérdéssel, mit kelljen csinálni a zsidókkal, hogyan lehessen tőlük szabadulni. A zsidókérdés Romániában egy valódi politikai és gazdasági kérdés, a melynek megoldása ki nem kerülhető.

Annak kimutatására, hogy miként állanak itt a dolgok, néhány számot idézek a királyság északi részéből. Negresci falunak van 863. lakosa, ezek között 673 zsidó van; Kodäsci 1800 lakos között 600 zsidót számol; Folticseni városban van 16,000 lakos, ezek közül közel 10,000 zsidó; Damienescsiben 600 lakos között 400 a zsidó; Pantsuban 1700 lakos közül 600 a zsidó; Adjud-Nonban 3000 lakos közül 1700 a zsidó; Piatraban 25,380 lakos közül több mint 10,000 a zsidó; Podu-Illoäi-ben 1970 lakos, közül 1270 a zsidó. Tirgu-Frumosban Jassy mellett 3000 lakos között van 1800 zsidó, és magában Jassyban 66,400 lakos között 36,000 a zsidó lakos. Sulicsában 800 lakos között 600 a zsidó, Harlauban 5,000 lakos között 2800 a zsidó, Botasaniban 40,000 lakos között 30,000 a zsidó lakos. Ez utóbbi városban 12-keresztény templom áll 72 zsidó zsinagóga között.

Fontosak még a következő adatok is: Jassy kerületben évenkénti 2208 román új házasságkötés mellett csak 4617 évenkénti születés fordul elő, a melyekkel szemben évenként 4339 halálozási eset áll; míg csak 332 évenkénti zsidóházasságra 1957 évenkénti születés esik, csak 1295 évenkénti halálessel.

A míg tehát a románoknál egy házasságkötésre két születés esik, a zsidóknál egy házasságkötésre jó hat születés esik. 100 román halálesset-

tel szemben csak 106-107 születés áll; holott 100 zsidó halálesetre 154 születési eset esik. Ha ez az arány, amint valószínű is, még tovább is tartani fog, vagy pláne, amint kilátás van rá, a következő éveken át még rosszabbodni fog, Észak-Romániában széles vidékeken (s a szomszéd Bukovinában még ennél is rosszabbul állnak a dolgok,) a keresztények eltörpülő kisebbségre fognak leszállani.

A romániai, bukovinai és részben a galicizai zsidóság kizárólag orthodox. A vallásgyakorlat a legszélsőbb merevségig hajtott fanatizmus; a tömeg babonája túlesz még a legfélreesőbb keresztény román országok legeslegalsóbb néprétegeinek babonáján is. E mellett a zsidó itt hallatlan piszkos, kegyetlen és erőszakos, bizonyos irányban durva-érzékies. A miket a zsidóknak a házasságkötéseknél, születéseknél, bizonyos haláleseteknél fenálló babonás szokásairól hiteltérdemlőleg elbeszélnek, lehetetlen leírni. Türelmetlenség az alapvonása ezen zsidó vallásgyakorlatnak. Sadagurában (Csernovicz mellett), a melynek lakossága többsége zsidó, Tallási versengések miatt veszekedések voltak, a melyek alkalmával a magukat többségben érző zsidók a keresztények durva bántalmazásában hihetetlen dolgokat követtek el. Egy görög eredetű ott lakó földbirtokos. Mustazza báró, munkásai számára kápolnát építtetett; a zsidók hevenyében azon felfedezést vélték tenni, hogy a nyár bizonyos napjain estefelé ezen kápolna keresztje árnyékot vet a zsidó rabinus házára. Azonnal megkezdődtek a zsidó kihágások Mustazza vagyona és emberei ellen, s annyira növekedtek, hogy a földbirtokos, pedig különben szívós természetű ember, kénytelen volt a keresztet levétetni. Ugyanez a rabbi különben a zsidóság legnevezetesebb csodarabbija volt, a ki minden gyarlóságot gyógyítani tudott, s a kihez a zsidók közelről és távolról búcsújárás tartani szoktak. Ezelőtt két-három évvel történt halálával állítólag több milliónyi vagyont, melyet csodaereje hozott be neki, hagyott örököseire. Az a keresztény, a ki az ottani vidéken lakva a rabbi által átok alá tétetett, ha nem sikerült neki magát az átok alól feloldatni, kényszerülve volt kivándorolni.

Ez ma sincs máskép, amint ezt egy bukovinai földbirtokos erősítette előttem, a ki saját magán tapasztalta ezt. Az ország egész kereskedelme a zsidók kezeiben van; lehetetlen valamit venni vagy eladni máskép, mint a zsidók útján. Egy bukovinai földbirtokos (magától tudom,) mint osztrák lovassági tiszt, különben a mezőgazdászaiban jártas, örökölte mostani jószágát. Semmi adóssága sem volt. Azzal kezdte, hogy felmondott a zsidó pálinkafőző bérlőnek s maga kezdte a pálinkát égetni. Mivel az italmérségi jog számos községben az övé és tizenöt korcsmája van, felmondott mind a tizenöt zsidókorcsmárosnak, s nagy áldozatokkal keresztény embereket szerzett korcsma-bérlőknek. Természetes dolog, hogy a rabbinusok őt átok alá tették. Hét év múlva már húszezer forint jelzálogos adósság volt a jószágon; a pálinkafőzde már ismét zsidónak volt bérbe adva, a ki azonban ezúttal nem fizet bört, hanem csak a földbirtokos által ingyen szolgáltatandó szalma fejében ezer darab ökröt köteles tartani, a melyeknek csak trágyája a földbirtokosé; mind a tizenöt korcsma végül ismét zsidóknak van bérbeadva. „Itt Palesztina van, mi pedig a zsidók rabszolgái vagyunk!” így fejezte be meghatva e beszédét ismerősem, mi módon akart a zsidóktól menekülni. És most tekintsük ezen, nagy szaporasága mellett nyomorúságos életmód

által természetszerűleg testileg mind mélyebbre sülyedő fajnak egész piszkosságát; vegyük, hogy vallásgyakorlata az eredeti hitnek egy viszszataszító; orzképe; hogy a zsidók daczára a benszülött lakossággal való hosszú együttélésüknek, még ma sem tanulták meg, hogy egy saját ruhadarabjukat hogyan kell megfoltozni, hanem inkább egyik rongyos kaftánt a másikra húzzák fel, sőt még egy harmadikat és negyediket is, mert hisz mindegyik nem egy és ugyanazon helyeken lyukas; hogy isten kiválasztott népének e söpredéke előtt más mint anyagi haszon iránt semmi érzék nem található; hogy még gazdaggá lett zsidóasszonyok és zsidóleányok se ismernek virágcserepeket és virágokat, és az ember Jassyban például a keresztények házaít csalhatatlanul az által ismeri fel, ha azt nézi, hol vannak az .ablakokban virágok s hol nincsenek; – és az ember meg fogja érteni, hogy nem a cigány, a ki csak arra néz, hogyan élhessen meg, hanem a zsidó a kinek minden törekvése oda megy ki, hogy gazdaggá legyen minden áron, van itt megvetve, mint a legpiszkosabb állat és gyűlölvé mint a birtokos-osztály életének, vérének és vagyonának legelkeseredettebb ellensége.

És ezen félmillió zsidó között, a mi Romániában van s a mely Moldvában összeszorítva lakik, hogy onnét mint egy darázsraj elszéledjen az országban, hogy minden kereskedést és üzletet magához ragadjon, minden birtokosnak és földművesnek a helyzetét és szók i saít kikémlelve, kísértéseket rendezve, hogy uzsoráspénzzel a szükségből kimentse őket, aztán „pedig folyton új és új hurokvetéseken törve az eszét, – ezen fél millió zsidó között sok van olyan, a kinek óriási vagyonán három, nyolcz, tizenkét régi bojár család átka csüng. És a száz meg száz gazdag zsidóval egyenlővé lenni törekszenek mindazon százezerek, a kiknek ma még semmijök sincsen, s a kik az országúton és a vasúti indóházakban házalnak és koldulnak, koldulnak egy frankot, 5 fillért, egy darab kenyeret, az utas által a kupiczában meghagyott rumot, egy marok dohányt, egy elszítt szivarvéget. És ha a zsidók százezrei közül kilenczvenezer nyomorult és szegény marad, ötezer a fegyházban hal el, háromezer az országból kihajtatik: két ezer közülök tíz év alatt gazdag emberré lesz – és megfelelő mennyiségű benszülött szegénynyé és nyomorulttá lesz. Ezt az észleletet teszi a nép évtizedek óta, napról napra, s azért abban a szutykos zsidógyerekekben, a ki az országúton egy darab vöröshagymát koldul, azt a mérges viperát látja, a mely szívvére után leselkedik. Nem egyedül ösztön, se nem faji vagy felekezeti gyűlölség, hanem a tapasztalásból merített felismerés az, a mely az emberekből a zsidóságtól való félelmet, s a kiirtásukat, helyesebben mondva *kiűzetésüket* célzó gondolatokat sugallja.

„Unv. Deutsche Worte.”

Zsidó üzleti praxis.

A hamisítási és szédelgési zsidó üzleti praxis oly szemtelenül és oly nyíltan van üzve, hogy sok esetben a hatóságoknak sürgősen közbe kell lépniök. Zsidólapjaink azonban az ilyen históriákat szokás szerint agyonhallgatják, mert hát zsidóról van szó, a ki például vízből bort csinált, vagyis inkább vizet bor helyett adott el. Az ilyen üzelemben a köznek háromszoros megkárosítása forog fen: először is a nép közül roppantul károsítatik, hogy neki vizet adnak el bor helyett, másodsor az egészség s

harmadszor szőlőművelésünk és borkereskedésünk súlyosan megkárosították. A szőlőművelők már sok év óta siránkoznak azon, hogy a műbargyártás kell hogy őket tönkretegye, a borkereskedők is panaszkodnak, hogy a borhamisítás által az osztrák és magyar borok jó hírneve igen szenved; a zsidók azonban mindezek által a legkevésbé se engedték zavartatni magukat, mert hát így gondolkodtak: a zsidólapok úgyszólván agyonhallgatják a dolgot, s így semmi se szívárog ki a nagy közönségbe, a jajiáltások pedig elhangzanak a levegőben! Sőt ezek az újságok még védelmezték is ezt a gazdálkodást, azt mondván, hogy ezeknek a sokféle panaszoknak csak a durva irigység az alapja, mert a benszülöttek – szellemi tekintetben hátrább állanak a zsidóknál; a borhamisítást pedig mint egy haladást tüntették fel. Persze hogy ez is haladás, csak hogy *zsidó* haladás, s méltán sorakozik a zsidók többi teremtményei mellé.

Mivel a hamisítás sok pénzt hoz be, mindent meghamisítanak, a közvéleménytől kezdve egész a legszükségesebb éleletszükségletekig, sőt ez még modern dolog is és szinte „vívmányainkhoz,” a zsidó szabadsághoz tartozik.

Mint haladást a javulásra, mint egy nekibátorodást tekintjük tehát azt, hogy most már mégis egyes emberek találkoznak, a kik teljes nyűk kiírásával ilyen zsidó üzleti praxist a nyilvánosság előtt feltárnak. Így nemrégén egy Fehértemplomban megjelenő szőlőszeti és borászati közlönyben, a „Nerá”-ban a következő érdekes „Beküldetett”-et találjuk:

„Tisztelt szerkesztő úr! – Az államvasúttársulatnak bécsi pályaudvarában a raktárakat borkereskedőknek adják bérbé, s ott olyan borok jönnek eladásra, a melyeknek eredete minden más, csak a szőlőtőke nem. Ezek a borok Bécsben különféle magazinokban gyártanak s aztán szekereken az államvasúti indóházba hozzák őket, a hol ezek a műbörök mint frisen érkezett természetes borok különféle, az üzletvilág előtt jól hangzó név alatt adatnak el, és pedig minden áron; ügynökök által ezek a kártékony borok a főváros környékén levő nyári hűselőköu szintűgy mint Bécsben is minden árért eladatnak. Hogy ott az osztrák és a magyar természetes borok minden fajtája kiszoríttatik a nagy árkülönbséget által, világos dolog, valamint az is, hogy a bizalom egészen megrendül. Hogy adataim valók, mindjárt bizonyítékkal fogom igazolni: az első szédelő czég az államvasút pályaudvarán a *Beck és Konodi*, azelőtt *Beck és Kohn* czég, a mety, hogy a szilárdság bélyegét felyomja magára, egyik főnöke (Kohn) megmagyarosította a nevét s most *Kónodi*-nak hívják. Ez a czég borait Ottakringen, a hosszú- és Wichtl-utcák sarkán levő 75. számú házban gyártja, s rendszeren vasárnaponként reggel szekereken az államvaspálya indóházába lesznek szállítva s beraktározva; ott a raktárban aztán fris raktári czédulákat ragasztanak a hordókra s mint frisen érkezett (somlyai, fehértemplomi, badacsonyi stb.) természetes borok lesznek eladva.

A legcsattanósabb bizonyíték azonban az, hogy néhány nap óta ez a borgyárhelyiség bíróilag be van zárva, – s az újságokban még sincs egy szó se róla. Hogy ilyen körülmények között minden szolid verseny tönkre tétetik, nyilvánvaló dolog. Kelt Bécsben stb.

Römmler Fridolin